

MISTBORN

BRANDON SANDERSON

POUTA DĚDICTVÍ

Brandon Sanderson

POUTA
DĚDICTVÍ

MISTBORN

TALPRESS

Copyright © 2016 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Translation © 2017 by Milena Poláčková
Cover © 2016 by Chris McGrath

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-666-0

ELENDESKÁ
KOTLINA
a
SEVERNÍ BURINY

Vyrobeno v Kantonu kartografie

0 mile 25 50 75 100

TYRIANSKÉ MOŘE

CALLINGFALE

COVINGTAR

ISAEUČOVA ZATOCINA

WERTING

MADIL

DÁLNY DOREST

FELTREL

FARADANA

SEVERNÍ BURINY

DRYPOST

TATHINGDWEL

NYCONDWEL

WYLLION

DAZARLOMUE

ALENDEL

RASHEKIN

YOMENDOVO
MOŘE

DRYPORT

IRONGATE RIVER

BILMING

ELENDEL

STEINEL

VINDIEL-CAMEUX

DOXONAR

DORIEL

ELMSDEL

GARMET

LENNESOVO MOŘE

B

A

S

I

SERANSKA OBLAST

JIZNÍ BURINY

MAPA MĚSTA
NOVÝ SERAN

autorizovaná Jeho Lordstvem
STEFANEM SAUVAGEM
roku 336

Pobřežní
rezidence

Trio

Horní město

Hotel
Měděná brána

Seranský
nový hřbitov

řeka
Seran

Dolní město

BENU OLSENOVI,
*který dobrovolně přijímá za přátele
bandu bláznivých spisovatelů
a vždycky najde čas na to,
aby jeho zásluhou byly naše knihy čím dál lepší.*

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha vychází v roce desátého výročí vydání prvního mistbornského románu. Když vezmu v úvahu všechno ostatní, co jsem v té době dělal, šest knih za deset let je celkem úspěch! Pořád si ještě pamatuji ty první měsíce, když jsem horečně psal trilogii ve snaze vytvořit něco, v čem bych mohl opravdu dokázat, co všechno jako spisovatel umím. Mistborn se stal mou puncovní záležitostí, a tak doufám, že i tento svazek bude důstojným příspěvkem do mé autorské knihovny.

Jako vždy i tato kniha vznikla za přispění velkého počtu lidí. Především to byli výtvarníci Ben McSweeney a Isaac Stewart. Isaac je autorem map a ikon a Ben novinových výstřižků. Oba měli také velký podíl na textu novin, například Nicki Savage je Isaacovým dílem. Vycházeli jsme z představy, že Jak se bude snažit prodat svou práci, a chtěli jsme do celého konceptu vnést něco nového. Myslím, že to dopadlo skvěle!

Autorem obálky amerického vydání je Chris McGrath, v Británii je to Sam Green. Oba jsou letití spolupracovníci na této řadě a jsou čím dál lepší. Redakční práce provedl v nakladatelství Tor Moshe Feder, v Británii v nakladatelství Gollancz práci vedl Simon Spanton. Dále se na projektu podíleli Eddie Schneider, Sam Morgan, Krystyna Lopezová, Christa Atkinsonová a Tae Keller ve společnosti Jabberwocky v USA pod vedením úžasného Joshuy Bilmese. V Británii vděčíme Johnu Berlyneovi ze společnosti Zeno Agency. Tenhle skvělý chlapík roky pracoval na tom, aby prorazil s mými knihami ve Velké Británii.

V nakladatelství Tor bych chtěl poděkovat Tomu Dohertymu, Lindě Quintonové, Marco Palmierimu, Karlu Goldovi, Dianě Pho, Nathanu Weaverovi a Rafalu Gibekovi. Redakční úpravu před tiskem provedl Terry McGarry. Audioknihu načel Michael Kramer, můj oblíbený interpret a vypravěč – který se teď červená, tím jsem si jistý, protože tyhle řádky musí číst vám, kteří právě posloucháte. Ve společnosti Macmillan Audio bych chtěl poděkovat Robertu Allenovi, Samantě Edelsonové a Mitalimu Daveovi.

Za spoustu další práce, úpravy, připomínky a zpětnou vazbu vděčím dokonalému Peteru Ahlstromovi. V týmu s námi pracovali také Kara Stewartová, Karen Ahlstromová a Adam Horne. A samozřejmě moje milovaná manželka Emily.

Velký kus práce jsme naložili na bedra mým prvním čtenářům, protože kniha neměla možnost projít skupinou tvůrčího psaní. Tým čtenářů tvořili: Peter Ahlstrom, Alice Arnesonová, Gary Singer, Eric James Stone, Brian T. Hill, Kristina Kuglerová, Kim Garrett, Bob Kluttz, Jakob Remick, Karen Ahlstromová, Kalyani Poluri, Ben „koukejte, jak jsem důležitý, on to věnoval mně“ Olsen, Lyndsey Lutherová, Samuel Lund, Bao Pham, Aubree Phamová, Megan Kanneová, Jory Phillips, Trae Cooper, Christi Jacobsenová, Eric Lake a Isaac Stewart. (Pro ty, které to zajímá, Ben byl zakladatelem mé skupiny tvůrčího psaní společně s Danem Wellsem a Peterem Ahlstromem. Jako počítačový expert byl ve skupině jediný, kdo neměl žádné ambice v oblasti vydavatelství, a je mým mnohaletým cenným čtenářem a přítelem. On mě také přivedl k sérii Fallout series, to je jeho další zásluha.) Většina ze zmíněných lidí četla korektury společně s Kerrym Wilcoxem, Davidem Behrensem, Ianem McNattem, Sarah Fletcherovou, Mattem Wiensem a Joem Dowswelem.

No, je jich pěkná řádka! Jsou to všechno skvělí lidičky, a když porovnáte moje rané knihy s těmi posledními, myslím, že uvidíte, že jejich pomoc je neocenitelná nejen v tom, že kosí tiskové chyby, ale také v tom, jak mi pomáhají přímo s vyprávěním. A nakonec bych chtěl poděkovat vám, čtenářům za vaši desetiletou přízeň a ochotu přijímat všechny ty divné věci, kte-

rými tu po vás vrhám. Mistborn není ještě ani v polovině vývoje, který jsem mu naplánoval. Nemůžu se dočkat, až uvidíte to, co teprve přijde. Právě tato kniha leccos z toho poodhalí.

Dobrou zábavu!

PROLOG

„Telsin,“ sykl Waxilián a plížil se z domku, který sloužil jako škola. Telsin se ohlédla, trhla sebou a přikrčila se. Bylo jí šestnáct a byla o rok starší než on. Měla malý nosík, dlouhé tmavé vlasy a úzké rty. Oblečená byla tradičně po terrissku v pestrých barvách s geometrickými obrazci do tvaru písmene V. Na rozdíl od Waxiliána Telsin terrisské oblečení velmi slušelo. Vypadala v něm elegantně. Waxilián si v něm připadal jako v pytli.

„Jdi pryč, Asinte,“ odpověděla a zabočila za roh domku.

„Nestihneš večerní čtení.“

„Nikdo si nevšimne, že tam nejsem. Nekontrolují to.“

V domku mezitím učitel Tellingdwar chrlil na děti poučky o správných terrisských postojích. Poslušnost, pokora nebo takzvaná „důstojná uctivost“. Mluvil k menším dětem. Starší děti jako Waxilián a jeho sestra se mezitím měly věnovat meditaci.

Telsin se odplížila dál a postupovala zalesněnou částí Elen-delu, které se říkalo prostě Osada. Waxilián zneklidněl, ale rozběhl se za sestrou.

„Budeš mít průšvih,“ řekl jí, jakmile ji dostihl. Šel za ní kolem kmene obrovského dubu. „A já kvůli tobě taky.“

„No a?“ odsekla. „Co pořád máš s tím slušným chováním?“

„Nic,“ odpověděl. „Já jenom –“

Zmizela mezi stromy. Vzdychl a šel za ní dál, kde se setkali se třemi dalšími terrisskými mladíky, vysokým chlapcem a dvěma dívkami. Jedna z nich, Kwashim, si Waxiliána přeměřila pohledem od hlavy až k patě. Byla štíhlá a snědá. „Ty jsi ho vzala?“

„Přišel sám,“ odpověděla Telsin.

Waxilián se na Kwashim vstřícně usmál a potom i na druhou dívku, Idashwy. Měla velké oči a byla stejně stará jako on. A... Souladovy svatý ruce... byla úžasná. Zpozorovala, jak se na ni dívá, několikrát mrkla a potom odvrátila pohled jinam a ostýchavě se usmála.

„On nás práskne,“ poznamenala Kwashim a odvedla Waxiliánovu pozornost od druhé dívky. „Ty to přeci víš.“

„Neprásknu,“ odsekl Waxilián.

Kwashim se na něho nevraživě podívala. „Budeš chybět ve škole. Kdo bude dneska odpovídat učiteli, když tam nebudeš? To teda bude ticho jako v kostele, když tam nebude nikdo, kdo by mu lez do zadku.“

Forch, vysoký chlapec, stál ve stínu. Waxilián se na něj nedíval a vyhýbal se jeho pohledu. *Nic neví, že ne? Nemůže to přeci vědět.* Forch byl ze všech nejstarší, ale byl nemluvný.

Byl to twinborn jako Waxilián. Allomancii však obvykle nepoužívali. Osada byla terriská a pěstovala se v ní feruchemie. Pro allomancii tu nebylo místo. To, že byli oba chlapci mincíři, nebylo v Terrisu podstatné.

„Jdeme,“ zavelela Telsin. „Nehádejte se, není čas. Jestli se na nás brácha musí za každou cenu lepit, tak ho nechte bejt.“

Skupinka ji následovala pod korunami stromů. Pod nohama jim křupalo listí. V takovém množství zeleně člověk rychle zapomněl, že je uprostřed velkoměsta. Zvuky křičících lidí a okovaných koňských kopyt k nim doléhaly jen z dálky a kouř tu nebyl vidět ani cítit. Terris se ze všech sil snažil zachovat si svou oázu tichou a klidnou.

Waxilián to tu měl milovat.

Skupinka se brzy dostala k sídlu Synody, kde úřadovali terrisští starší. Telsin mávla, aby se zastavili, doběhla k jednomu oknu a poslouchala. Waxilián se neklidně rozhlížel. Blížil se večer a v lese se stmívalo, ale stejně by je tu mohl kdokoli potkat.

Tak se tolik neboj, opakoval si. Musí se přece do těch jejich hrátek zapojit, aby mezi ně zapadl a nelišil se.

Po kraji tváří mu stékal pot. Kwashim se vedle něho opřela o strom, naprosto klidná a netečná, a při pohledu na jeho

neklid se pohrdavě usmála. Forch stál ve stínu, zpříma, a – Zmarovy boty – mohl klidně být jedním z těch stromů, tak málo na něm byly znát jakékoli emoce. Waxilián se podíval na Idashwy. Začervenala se a odvrátila pohled. Telsin se k nim opatrně vrátila. „Je tam.“

„Tady přece pracuje naše babička,“ poznamenal Waxilián.

„No jasně,“ odpověděla Telsin. „A poslali pro ni, aby sem hned přišla. Že jo, Idashwy?“

Mlčenlivá dívka přikývla. „Viděla jsem starší Vwafendal, když běžela kolem mého pokoje.“

Kwashim se zazubila. „Takže nekouká.“

„Na co nekouká?“ zeptal se Waxilián.

„Na Cínovou bránu,“ odpověděla. „Dostaneme se do města mnohem jednodušeji než normálně!“

„Normálně?“ podivil se Waxilián a zděšeně se podíval na sestru a potom na Kwashim. „Vy už jste někdy utekly?“

„No jasně,“ odpověděla Telsin. „V Osadě ti nenalejou. Ale ve městě jsou prima hospody.“

„Ty k nám nepatříš,“ otočil se Forch a udělal krok k němu. Mluvil pomalu a rozvážně, jako by si každé slovo rozmýšlel zvlášť. „Tak co ti na tom záleží. Hele, ty se klepeš. Čeho se bojíš? Vždyť jsi tam žil skoro celý život.“

Nepatříš k nám. Jak to ta Telsin dělá, že si vždycky kamkoliv najde cestičku? Jak to, že on vždycky zůstane mimo?

„Neklepu,“ odpověděl. „Jen nechci mít průšvih.“

„On nás práskne,“ znovu řekla Kwashim.

„Neprásknu.“ *Přinejmenším tohle ne*, pomyslel si.

„Tak jdeme,“ navrhla Telsin a vedla je lesem k Cínové bráně, což bylo nadnesené jméno pro jednu úplně obyčejnou ulici – i když, to musela uznat, měla na konci kamennou branku s vyrytými terrisskými symboly šestnácti kovů.

Za ní začínal jiný svět. Zářivé plynové lampy v ulicích, kameloti vracející se z práce se stohy neprodaných velkoformátových novin na ruku. Dělníci mířící do hlučných hospod. Tenhle svět on vlastně nikdy nepoznal. Vyrostl v přepychovém domě plném noblesního zařízení, kaviáru a vína.

Tenhle obyčejný život ale měl v sobě cosi přitažlivého. Něco,

co on sám nikdy nenašel a co ostatní evidentně měli, i když to neuměl pojmenovat.

Ostatní se rozprchli kolem budovy se zataženými okny, kde touto dobou sedávala a četla Waxiliánova babička. V Terrisu nestály u bran stráže, ale přesto byly brány sledované.

Waxilián z brány nevyšel. Ještě. Sklonil hlavu, vyhrnul si rukávy a odhalil feruchemické náramky.

„Jdeš?“ volala na něho Telsin. Neodpověděl.

„No jasně, že nejdeš. Bojíš se průšvihů.“

Vedla Kwashim a Forcha pryč. Idashwy se kupodivu loudala za nimi. Ohlédla se s tázavým pohledem na Waxiliána.

To zvládnou, pomyslel si. *Nic to není*. V uších mu stále zněl sestřin posměch. Přinutil se udělat krok dopředu a připojil se k Idashwy. Měl stažený žaludek, ale srovnal s ní krok a těšil se z jejího nesmělého úsměvu.

„Tak co se to stalo?“ zeptal se.

„Hmm?“

„No proč tak nahonem poslali pro babičku?“

Idashwy pokrčila rameny a svlékla si terrisské oblečení. Šokovalo ho, že pod ním má sukni a blůzu, jaké se nosí ve městě. Odhodila terrisský plášť do křoví. „Já toho moc nevím. Viděla jsem tvou babičku běžet do Synody a zaslechla jsem, jak o tom mluví Tathed. Nějaká krize nebo co. My jsme na dnešek plánovali, že utečeme do města, tak jsem usoudila, že tohle je dobrá příležitost.“

„Ale nevolali ji přece jen tak pro nic za nic...“ přemítal Waxilián a ohlédl se přes rameno.

„Snad že ji má vyslýchat strážmistr nebo co,“ pokračovala Idashwy.

Strážník?

„Pojď, Asinte,“ pobídla ho a vzala ho za ruku. „Babička s tím cizákem zatočí dost rychle. Možná už je na cestě sem!“

Strnul na místě.

Idashwy se na něho podívala. Ty její velké hnědé oči mu znemožňovaly myslet. „Tak jdeme,“ pobídla ho. „Vypadnout na chvíli z Osady není žádný průšvih. Vždyť jsi tu přeci čtrnáct let bydle!“

Zmarovy boty.

„Já musím jít,“ řekl, otočil se a utíkal k lesu. Idashwy zůstala stát na místě. Wax zmizel v lese a utíkal k Synodě. *Je ti jasný, že si teď bude myslet, že jsi srab*, bouřila se druhá polovina jeho já. *Všichni si to budou myslet.*

Skrčil se pod oknem babiččina úřadu. Srdce mu divoce bušilo. Přitiskl se ke zdi a skutečně slyšel otevřeným oknem, co se děje uvnitř. „My se dokážeme ochránit sami, strážmistře,“ bylo slyšet babičku. „To přece víte.“

Wax se odvážil napřímit a nahlédl oknem dovnitř. Babička seděla za stolem jako ztělesnění terrisské ctnosti, vlasy spoutané do uzlu, tradiční oblečení vzorně upravené.

Muž, který stál naproti ní, držel pod paží klobouk a působil velmi zdvořile. Byl starší, měl splihlý knír a na prsou kapitánský odznak s označením detektiva. Vysoká hodnost. Prestižní.

Jo, pomyslel si Waxilián a pohrával si v kapse se zápisníkem.

„Terris se chrání sám,“ poznamenal strážník, „protože ochranu obvykle nepotřebuje.“

„Ani teď ji nepotřebuje.“

„Ale můj informátor –“

„Vy máte informátora?“ podivila se babička. „Já jsem myslela, že jste dostal anonymní tip.“

„Ano, anonymní,“ odpověděl a položil na stůl list papíru. „Ale tohle není jenom obyčejný tip.“

Babička zvedla papír. Waxilián věděl, co je na něm napsáno. Už ho viděl. I s průvodním dopisem.

Košile páchnoucí kouřem, pověšená na jeho dveřích.

Zablácené boty, které odpovídají stopám kolem ohořelého domu.

Láhve oleje ve skříni u jeho postele.

Papír obsahoval seznam důkazů, které svědčily o tom, že ten, kdo před necelým měsícem podpálil jídelnu, takže vyhořela až po samé základy, byl Forch. Bylo to vzrušující, dívat se na to, jak strážníci berou Waxiliánova zjištění vážně.

„Je to jistě znepokojivé,“ namítla babička, „ale nevidím v tom seznamu nic, co by vás opravňovalo nás tu rušit, kapitáne.“

Strážník se naklonil nad stůl, opřel se rukama o jeho okraj a podíval se jí do očí. „Ale hasiče jste nevyhodila, když jsme vám je sem při tom požáru poslali.“

„Vždycky přivítám pomoc, když jde o záchranu lidských životů,“ odpověděla babička. „Ale nemám zájem zavírat je v cele. Děkuju.“

„Protože Forch je twinborn? Máte strach z jeho schopností?“ Pohrdavě se na něho podívala.

„Staršino,“ řekl a zhluboka se nadechl, „máte tu mezi sebou zločince a –“

„Pokud tu máme zločince,“ namítla, „tak si s ním poradíme sami. Já jsem viděla ty domy zkázy a utrpení, kterým vy říkáte věznice, kapitáne. Nedopustím, aby v nich skončil kdokoli z mých lidí na základě nějakých anonymních výmyslů, které někdo poslal poštou.“

Strážník se zhluboka nadechl a vydechl a potom se napřímil. S čímsi pleskl o desku stolu. Waxilián přimhouřil oči, aby tam dohlédl, ale strážník měl tu věc pod rukou.

„Kolik toho víte o žhářství, staršino?“ zeptal se strážník tiše. „Tehle zločin málokdy zůstává samotný, většinou se k němu přidruží ještě další. Často se žhářstvím přikryje vloupání, defraudace nebo agrese. Právě v takových případech, jako je tento, je to často jen předzvěst něčeho většího. Přinejlepším máte mezi sebou žháře, který jen čeká na příležitost a bude pálit znova. A přinejhorším... no, přijde něco horšího. Abyste toho všichni nelitovali, staršino.“

Babička sevřela rty do tenké linky. Strážník dal ruku ze stolu a na stole nechal ležet ten předmět. Byl to náboj.

„Co to je?“ zeptala se babička.

„Taková připomínka.“

Babička smetla kulku ze stolu, až se odrazila od zdi, za kterou se skrýval Waxilián. Uskočil a přikrčil se. Srdce mu stále divoce bušilo.

„Tyhle nástroje smrti mi sem nenoste,“ sykla babička.

Waxilián se vrátil k oknu. Strážník si právě nasazoval na hlavu čepici. „Až ten kluk zase něco podpálí,“ řekl tiše, „tak pro mě pošlete. Doufejme, že ještě nebude pozdě. Dobrou noc.“

Mlčky odešel. Wax se schoulil ještě těsněji ke zdi v obavách, že se strážník ohlédne a uvidí ho. Neohlédl. Kapitán vyrazil po cestě a zmizel ve večerním šeru.

Ale babička... nepřesvědčil ji. Copak to nevidí? Forch spáchal zločin. A oni to nechají být. Proč –

„Asinte,“ ozvala se babička. Vždycky Waxiliánovi říkala jeho terriským jménem. „Pojď sem, prosím.“

Projela jím nejdřív vlna šoku a potom studu. Vstal. „Jak víš, že jsem tady?“ zeptal se oknem.

„Vidím tě v zrcadle, chlapče,“ odpověděla, aniž by se na něho podívala. Oběma rukama zvedla šálek čaje. „Poslechni, ano?“

Mrzutě se ploužil kolem dřevěného domku a vstupními dveřmi dovnitř. Celý dům byl cítit nátěrem, na kterém nedávno také pracoval. Ještě měl zbytky barvy za nehty.

Vešel dovnitř a zavřel dveře. „Proč jsi –“

„Posaď se, Asinte,“ řekla babička tiše.

Došel ke stolu, ale nesedl si na místo pro hosty. Zůstal stát přímo na místě, kde stál strážník.

„To je tvůj rukopis,“ poznamenala babička a přejela rukou po papíře, který strážník nechal na stole. „Neříkala jsem ti snad, že Forcha máme pod kontrolou?“

„Říkala jsi mi hodně věcí, babičko. Ale věřím tomu, na co mám důkaz.“

Vwafendal se naklonila nad stůl. Ze šálku, který držela v rukou, stoupala pára. „Ale Asinte,“ poznamenala, „já jsem si myslela, že sem chceš zapadnout.“

„To chci.“

„Tím, že mi budeš poslouchat pod oknem, když máš být na meditacích?“

Sklopil oči a začervenal se.

„Základním stavebním kamenem Terrisu je pořádek, chlapče,“ řekla babička. „Máme svoje pravidla a ta mají svůj důvod.“

„A zapalovat domy není proti pravidlům?“

„Jistěže je,“ odpověděla. „Ale Forch není tvoje starost. Mluvíl jsme s ním. Lituje toho. Zachoval se jako floutek, co tráví moc času sám a nudí se. Požádala jsem pár lidí, aby se s ním

snažili spřátelit. On za to bude potrestaný, ale po našem, do vězení nepůjde. To bys ho radši viděl hnít v cele?“

Waxilián se zarazil a potom vzdychl a klesl na židli u stolu. „Já chci přijít na to, co je správně,“ řekl šeptem, „a pak to udělat. Proč je to tak těžký?“

Babička se zamračila. „Není těžký zjistit, co je správně a co špatně, chlapče. Musím se přiznat, že nechat tě, aby sis vždycky sám vybral, co je dobře a co ne, je –“

„Ne,“ namítl a potom svařtil obličej. Nebylo moudré babičku přerušovat. Nikdy nekřičela, ale nesouhlas dokázala dát najevo tak citelně, že to člověka zdrtilo. „Ne, babičko. Zjistit, co je správný, není vůbec lehký.“

„Vždyť to všechno máme v zákonech. Učíš se to každý den ve škole.“

„To je ale jen jeden hlas z mnoha,“ namítl. „Jedna filozofie. Ale je jich tolik...“

Babička se natáhla přes stůl a položila dlaň na jeho ruku. Byla teplá od horkého hrnku. „Ale Asinte,“ řekla. „Já ti rozumím, jak je to pro tebe těžké. Jsi dítě z dvou světů.“

Z dvou světů, ale žádného domova, pomyslel si bezděky.

„Musíš si ale vzít k srdci, co tě učí,“ pokračovala. „Slíbil jsi mi, že se budeš řídit našimi pravidly, dokud budeš tady.“

„Já jsem se snažil.“

„Já vím. Tellingdwar i ostatní si tě chválí. Říkají, že jsi v učení lepší než ostatní. Že ti to jde, jako bys tu bydlel odjakživa. Jsem na tebe pyšná.“

„Ale ostatní děti mě mezi sebe neberou. Snažil jsem se mezi ně zapadnout, jak jsi říkala – být víc duchem z Terrisu než oni, abych jim dokázal, že to mám opravdu v krvi, jenže oni... Já mezi ně nikdy nebudu patřit, babičko.“

„Nikdy. Tohle slovo mladí rádi říkají,“ poznamenala babička a upila ze šálku čaje, „ale přitom mu nerozumějí. Nech se vést pravidly, v nich najdeš klid. Jestli někoho štve, že jsi lepší, tak to nech být. Oni se nakonec v meditacích srovnají.“

„A nemohla bys... třeba pár lidem říct, aby se mnou kamarádili?“ zeptal se bezděky a zastyděl se z pocitu, že mluví jako slaboch. „Jako jsi to udělala s Forchem?“

„Uvidíme,“ odpověděla. „Tak teď jdi. O tomhle budu mlčet, Asinte, ale prosím, slib mi, že už tu věc s Forchem necháš být. Nech potrestání na Synodě, ona se o to postará.“

Wax vstal a po něčem mu ujela noha. *Ten náboj.*

„Asinte?“ podívala se na něho babička.

Než se napřímil, sebral náboj do hrsti. Potom vyběhl ze dveří.

„Kov je váš život,“ končil Tellingdwar večerní čtení.

Wax klečel, meditoval a poslouchal jeho slova. Kolem něho klečely řady mírumilovných obyvatel Terrisu pohroužené do zbožných myšlenek vzdávajících chválu Růstu, dávnému Bohu jejich víry.

„Kov je vaše duše,“ řekl Tellingdwar.

Byl to tichý svět a byl svým způsobem dokonalý. Proč si Waxilián někdy připadal, jako by do něj vcházel kopyty plnými bláta? Jako kdyby tu všichni žili na bílém plátně a on na něm dole udělal skvrnu.

„Ty nás držíš při životě,“ řekl Tellingdwar, „a my budeme tvoji.“

Ta střela, pomyslel si Waxilián a stále svíral v ruce ten kousek chladného kovu. *Proč ji tu nechal jako připomínku? Co to znamená?* Připadalo mu to jako jakýsi nesrozumitelný symbol.

Čtení skončilo a děti, mládež i dospělí vstávali a protahovali se v lavicích. Chvilku se vesele bavili, ale byl vyhlášen zákaz vycházení, a tak se zejména ti mladší museli vydat na cestu domů – ve Waxiliánově případě na ubytovnu. Nicméně zůstal klečel.

Tellingdwar pomalu sbíral podložky, na kterých lidé klečeli. Měl holou hlavu a oblečení v jasných žlutých a oranžových tónech. Náruč měl plnou podložek. Zastavil se, když si všiml, že Waxilián neodešel s ostatními. „Asinte? Je ti něco?“

Waxilián unaveně přikývl a vstal. Nohy měl ztuhlé od dlouhého klečení. Šoural se k východu a tam se zastavil.

„Tellingdwar?“

„Ano, Asinte?“

„Spáchal někdy někdo v Osadě nějaký zločin?“

Tellingdwar strnul a pevně sevřel v náruči podložky. „Proč se ptáš?“

„Jen tak. Ze zvědavosti.“

„Nemusíš mít obavy. To už je dávno.“

„Jak dávno?“

Tellingdwar posbíral zbývající podložky. Pohyboval se na jednu rychleji. Někdo jiný by se možná odpovědi na otázku vyhnul, ale Tellingdwar byl upřímný. Klasická terrisská ctnost. V jeho očích by bylo nezodpovězení položené otázky totéž jako lež.

„Nedivím se, že se o tom pořád ještě šušká,“ prohodil. „Ani patnáct let nesmyje krev. Asi. Ale ty fámy nejsou pravdivé. Zabili jen jednoho člověka. Ženu. Zavraždil ji její muž. Oba byli z Terrisu.“ Zaváhal. „Já jsem je znal.“

„Jak ji zabil?“

„Potřebuješ to vědět?“

„No, když ono se říká...“

Tellingdwar vzdychl. „Zastřelil ji. Ta zbraň byla zvenku. Nevíme, kde ji vzal.“ Zakroutil hlavou a položil podložky na stoh po straně místnosti. „Myslím, že by nás na tom nemělo nic vyvádět z míry. Lidi jsou všude stejní, Asinte. To si pamatuj. Nemysli si, že jsi lepší než někdo jiný jenom proto, že máš terrisské roucho.“

Na Tellingdwara bylo spolehnutí, že odpověď na jakoukoli otázku obrátí ve výchovnou lekci. Wax pokyvoval a potom vyšel do noci. Hřmělo a schylovalo se k dešti, ale po mlze zatím nebylo ani stopy.

Lidi jsou všude stejní, Asinte... Tak co má potom za smysl všechno to, co se tady vyučuje? Když to nezabrání lidem, aby se chovali jako bestie?

Došel na chlapeckou ubytovnu. Byla tichá. Bylo už po zákau vycházení a Waxilián se bude muset nejdřív omluvit vychovateli, než se dostane na pokoj. Jeho otec trval na tom, že Waxilián musí mít samostatný pokoj, protože je ze šlechtického domu. Tím se však ještě více oddělil od vrstevníků.

Shodil ze sebe oblečení a otevřel šatník. V něm visely jeho staré šaty. Oblékl si kalhoty a košili na knoflíky, ve které se cítil lépe než v tom šustivém plášti. Do okna zatím začal bubnovat déšť.

Ztlumil světlo lampy, sedl si na postel a otevřel knihu.

Venku hřímalo, jako když člověku kručí v břiše. Snažil se chvíli číst, ale potom knihu odložil – málem zvrhl lampu – a vstal. Došel k oknu a díval se na stékající pramínky vody. Tekla po velkých pramenech, protože okno bylo pod hustou klenbou stromů. Natáhl ruku a zhasl lampu.

Díval se do deště a hlavou se mu honily myšlenky. Musí se už brzy rozhodnout. Podle dohody mezi jeho rodiči a babičkou měl strávit v Osadě rok. Do konce zbýval už jen měsíc. Potom si zvolí sám, jestli odejde nebo zůstane.

Co ho čeká venku? Bílé ubrusy, etiketa, pózování a politika. A co ho čeká tady? Ticho, meditace a nuda.

Má tedy na vybranou život, který nesnáší, nebo život v otupující rutině. Den za dnem stále dokola...

Nepohnulo se něco venku v těch stromech?

Zvedl hlavu a přitiskl se k chladnému sklu. Někdo tam skutečně je. Chodí lesem. Je skrytý ve stínu, ale ta postava je mu povědomá. Je shrbená a nese přes rameno pytel. Forch se ohlédl k ubytovně, ale potom šel dál.

Takže jsou zpátky. To bylo rychlejší, než čekal. Jak se chtěla Telsin dostat do ubytovny? Vlézt do budovy oknem a potom tvrdit, že prošli recepcí ještě před zákazem vycházení, ale vrátaná si jich nevšimla?

Wax čekal, jestli zahlédne ještě tři dívky, ale nic neviděl. Jenom Forcha, jak mizí ve tmě. Kam to šel?

Zase něco podpálit, napadlo ho okamžitě. Ale to by přece Forch nedělal za deště, ne?

Waxilián se podíval na hodinky. Bylo hodinu po zákazu vycházení. Neuvědomil si, že vydržel tak dlouho zírat do deště.

Do Forcha mi nic není, řekl si rozhodně a vrátil se k posteli. Chtěl si lehnout, ale místo toho neklidně přecházel po místnosti. Poslouchal bubnování deště, ale nedokázal se zklidnit. Stále ho to nutilo se pohybovat.

Zákaz vycházení...

Nech se vést pravidly, v nich najdeš klid.

Zastavil se u okna. Potom jej otevřel a vyskočil ven. Bosýma nohama se zabořil do mokré hlíny. Namáhavě si prodíral cestu

dál. Na hlavu mu dopadaly spršky vody a pramínky mu stékaly po zádech. Kam šel Forch?

Usilovně přemýšlel a přitom procházel kolem stromů, které připomínaly otesané monolity. Všechno ostatní kolem pohltila voda. Otisk stopy v blátě poblíž jednoho ze stromů nasvědčoval tomu, že jde správným směrem, ale musel se sehnout, aby jej rozeznal. Zmarova sloto, už byla neproniknutelná tma.

Kam dál? Rozhlédl se kolem sebe. Táhle, pomyslel si. Skladiště. Byla to stará, v té době už nepoužívaná ubytovna, kde měli lidé z Osady uložený přebytečný nábytek a koberce. To by přece byl vynikající objekt žhářství.

Ale babička s ním přece mluvila, uvědomil si a prodíral si dál cestu deštěm. Ledovým nohama odkopával spadané listí a mech. *Takže se všichni dovědí, že to byl on.* To mu to nevádí? Copak si vědomě koleduje o potíže?

Wax došel ke staré ubytovně. Byla to třípatrová budova, černá na ještě černějším pozadí noci. Z okapů se valily proudy vody. Vzal za kliku. Bylo samozřejmě odemčeno – jako vždycy v Osadě. Vklouzl dovnitř.

Ano. Na zemi byla kaluž vody. Takže sem někdo vešel před ním. Přikrčil se a postupoval dál po stopách, až se dostal ke schodišti. Jedno křídlo, druhé křídlo. Co je to tam nahoře? Vyšel až do nejvyššího patra a zahlédl světlo. Plížil se chodbou s kobercem uprostřed k malé místnosti, ve které svítila asi na stole svíčka. Byla napůl skrytá mezi nábytkem v přítmí mezi těžkými závěsy na oknech.

Waxilián došel až ke svíčke. Poblíkávala, křehká, osamoceaná. Proč ji tu Forch nechal? Co je to –

Něco těžkého ho uhodilo do zad. Bolestí zalapal po dechu a svalil se mezi dvě židle postavené na sebe. Za ním se ozval dusot těžkých podrážek. Wax se stáhl stranou. Forch mrštil dřevěnou tyčí proti židlím a rozbil je.

Waxilián vrávoravě vstal. V ramenou mu palčivě cukalo. Forch se otočil k němu. Tvář měl skrytou ve stínu.

Waxilián couvl. „Hele, klid, Forchu, nic se neděje. Jen jsem si chtěl promluvit.“ Bolestně svažtil obličej, když narazil zády na zeď. „Nemusíš hned –“

Forch se rozmáchl proti němu. Wax vykřikl a vyběhl na chodbu. „Pomoc!“ vykřikl, když se Forch vrhl za ním. „Pomoc!“

Chtěl utíkat ke schodům, ale ztratil orientaci a běžel na opačnou stranu. Na konci chodby narazil ramenem do dveří. Vedly nejspíš do společenské místnosti, pokud je tato ubytovna situovaná stejně jako jejich nová. A možná tu budou další schody.

Prošel dveřmi do světlejší místnosti. Po krajích stály stoly nastavené na sebe a uprostřed byla místnost prázdná. Připomínalo to divadelní jeviště s lavicemi dokola.

V prostoru uprostřed místnosti ležel na prkně opřeném o dva stoly přivázaný asi pětiletý chlapec. Kolem hořelo několik svíček. Chlapec měl svlečenou košili. Ležela pod ním na zemi. Snažil se vymanit ze sevření a křičet, ale v ústech měl roubík.

Wax se zastavil a podíval se na chlapce a na řadu nablýskaných nožů vyrovnaných vedle na stole a na pramínky krve vytékající z ran na chlapcově těle.

„Sakra,“ vydechl.

Za ním vešel Forch a s hlasitým cvaknutím zavřel dveře.

„Sakra,“ opakoval Waxilián a s vytřeštěnýma očima se ohlédl. „Forchu, zbláznil ses?“

„Nevím,“ odpověděl mladík tiše. „Potřeboval jsem vidět, jak to vypadá zevnitř. Chápeš?“

„Takže ty jsi odešel s holkama,“ namítl Waxilián, „abys měl alibi. Až se zjistí, že nejsi na pokoji, tak jsi prostě s nima. Prostě si všichni budou myslet, že jsi jenom porušil domovní řád, a takovýhle zločin nikoho nenapadne. Zmarovy boty, Telsin a ostatní netuší, že ses zdejchnul. Že ne? Jsou ožralý a nic si nebudou pamatovat. Takže odpřísáhnou, že jsi –“

Odmkl se, když Forch zvedl hlavu a ve světle plamenů svíček se mu nepřítomně zaleskly oči. Zvedl ruku. Měl ji plnou hřebíků.

No jasně. Forch je –

Waxilián vykřikl a skočil za hromadu nábytku. Hřebíky vyletěly Forchovi z ruky, hnány allomantickou silou. Jako když padají kroupy, bičovaly nábytek, nohy židlí a podlahu. Wax ucítil prudkou bolest v paži.

Vykřikl, chytil se za ni a ukryl se za nábytkem. Jeden z hřebíků se mu zabořil do svalu nad loktem.

Kov. Potřebuje kov.

Už celé měsíce nepálil ocel. Babička chtěla, aby se choval jako lidé z Terrisu. Zvedl ruce a uvědomil si, že je má holé. Náramky...

Nechal sis je v pokoji, blbče, proběhlo mu hlavou. Sáhł do kapsy v kalhotách. Vždycky v ní nosíval...

Sáček kovových pilin. Vyndal jej a přitom stále couval před Forchem. Ten odhazoval židle a stoly na stranu a klestil si k němu cestu. Vzadu mezitím vzlykalo přivázané dítě.

Waxilián se horečně snažil třesoucími se prsty otevřít sáček. Najednou mu vyskočil z ruky a allomantickou silou letěl přes místnost. Waxilián se zoufale obrátil na Forcha. Na poslední chvíli zaregistroval, jak proti němu letí kovová tyč.

Snažil se uhnout, ale byl příliš pomalý. Tyč ho zasáhla do hrudníku a odmrštila ho dozadu. Forch zabručel a zavrával. Neměl s allomancíí mnoho zkušeností a dostatečně se neukotvil. Jeho vlastní allomantický tlak ho odhodil dozadu stejnou silou jako Waxiliána.

Waxilián narazil do zdi a cítil, jak v něm cosi zapraskalo. Zapalpal po dechu a před očima se mu zatmělo. Upadł na kolena a celý svět se s ním zatočil.

Ten sáček. Musíš dostat ten sáček!

Horečně tápal rukama po zemi kolem sebe. Nedokázal se soustředit. Potřebuje ten kov. Nahmatal jej krvavými prsty. Dychtivě sevřel váček a otevřel jej. Zaklonil hlavu, aby si nasypal do úst kovový prach.

V tom okamžiku nad sebou zahlédl stín a ucítil ránu do žaludku. Vykřikl, když mu tupý předmět narazil na polámané kosti, a nezvládl do sebe dostat víc než jen špetku prášku. Forch mu vytrhl sáček z ruky a prach rozsypal. Potom ho zvedł.

Vypadal robustněji než normálně. Čerpá tedy ze zásob. Waxilián se zoufale pokusil zatlačit na soupeřovy feruchemické zásobárny. Ty však byly allomancíí téměř nedotknutelné. Tlačil příliš slabě.

Forch strčil Waxiliána k oknu. Vysunul ho z okna ven a držel ho pod krkem. Hlavu mu smáčela voda. Zoufale se snažil nadechnout. „Prosím... Forchu...“

Forch ho pustil.

Waxilián padal mezi kapkami deště.

Letěl z výšky tří poschodí mezi větvemi velkého javoru a strhával z nich mokré listí.

V těle se mu rozhořela ocel a od hrudi mu vyrazily modré paprsky směřující ke zdrojům kovu v okolí. Všechny ukazovaly nahoru, žádný dolů.

Nemá na co zatlačit, aby se zachránil.

Kromě jednoho předmětu v jeho kapse.

Waxilián na něj za divokého letu v zoufalství zatlačil. Kousek kovu mu vyletěl z kapsy a vlastní vahou padal dolů. Wax poskočil ve vzduchu a zvolna zpomalil let, když kovový předmět dopadl na zem.

Doskočil na rozmáčenou zem. Oběma nohama mu projela palčivá bolest. Svalil se na záda. Ležel na zemi omámený, ale živý. Zachránil ho ten maličký kovový předmět.

Na obličej mu padaly kapky deště. Čekal, ale Forch za ním neskočil. Naopak zavřel okenice, nejspíš z obavy, že si někdo všimne, že v opuštěné budově svítí svíčky.

Waxiliána všechno bolelo. Ramena od první rány, nohy od pádu, hrudník od rány tyčí – kolik žeber má asi zlomených? Ležel na dešti a kašlal. Až po chvíli se zmohl na to, aby se skulil na stranu a podíval se na ten kousek kovu, který mu zachránil život. Našel ho snadno allomantickými paprsky. Sáhl do bláta, vytáhl ten předmět a zvedl ho.

Strážmistra střela. Déšť mu ji omyl v ruce. Ani si neuvědomoval, že by si ji byl strčil do kapsy.

V takových případech, jako je tenhle, je to často jen předzvěst něčeho většího...

Měl by jít pro pomoc. Ale ten kluk už krvácel. A ty nože tam ležely připravené.

Přijde něco horšího. Abyste toho všichni nelitovali, staršino.

Waxilián pocítil náhlou vlnu nenávisti k Forchovi. Tohle místo je dokonalé, tiché a klidné. Krásné. Tady nemá temnota

co dělat. Jestli je Waxilián skvrnou na bílém plátně, tak Forch je černá díra.

Vykřikl, vypoťácel se na nohy a vrhl se zadním vchodem do budovy. Omámený bolestí vyběhl dvě patra a rozrazil dveře do místnosti. Forch stál nad plačícím dítětem a v ruce držel krvavý nůž. Pootočil hlavu a obrátil se polovinou obličeje k Waxiliánovi a podíval se na něho jedním okem.

Waxilián proti němu hodil střelu. Zaleskla se ve světle svíčky. Potom vši silou zatlačil. Forch se otočil celý a zatlačil v protisměru.

Následovala okamžitá reakce. Střela se zastavila uprostřed cesty, pár centimetrů od Forchovy tváře. Oba chlapce to odhodilo dozadu, ale Forch se zachytil o stoly a nabral rovnováhu. Waxiliána tlak odmrštil na zeď vedle dveří.

Forch se usmál a nabral sílu z feruchemické zásobárny. Svaly se mu viditelně zvětšily. Sebral ze stolu tyč a hodil ji po Waxiliánovi. Ten vykřikl a zatlačil na ni, aby ho nezasáhla.

Neměl ale dost síly. Forch tlačil dál a Waxiliánovi docházela ocel. Tyč letěla dál a zasáhla ho do hrudníku a přitiskla ke zdi.

Čas jako by se zastavil. Střela zůstala viset před Forchem a tyč zvolna drtila Waxiliána. Hrudníkem mu projela vlna palčivé bolesti a ze rtů mu vyšel výkřik.

Umře tady.

Já chci jenom dělat to, co je správné. Proč je to tak těžké?

Forch se zazubil a udělal krok dopředu.

Wax se upřeně díval na zlatou lesklou střelu. Nemohl dýchat. Ale ta střela...

Kov je váš život.

Má tři kovové části. Hrot.

Kov je vaše duše.

Obal.

Ty nás držíš při životě...

A hlavička vzadu. To místo, do kterého uhoří úderník.

V tu chvíli se Waxiliánovi před očima náboj rozdělil na tři části, k nimž vedly tři samostatné modré paprsky. Přitáhl všechny tři části náboje k sobě a v poslední chvíli, než mu tyč rozdrtila hrudník, na dvě z nich přestal allomanticky působit.

Zatlačil jenom na hlavičku vzadu.

Náboj se s hlasitým třeskotem roztrhl. Obal vyletěl dozadu, tlačěn Forchovou allomancií, zatímco samotný náboj letěl nedotčený dopředu a zavrtal se Forchovi do čela.

Waxilián upadl na zem. Tyč povolila. Lapal po dechu a po obličejí mu stékala dešťová voda.

Omámeně vnímal jakési hlasy zezdola. Lidé konečně zareagovali na křik a střelbu. Z posledních sil vstal a kulhal přes místnost. Nevšímal si hlasů lidí, kteří šli po schodech nahoru. Došel k dítěti a strhl mu pouta. Chlapec, místo aby ze strachu utekl, chytil Waxiliána za nohu a pevně se ho držel a plakal.

Do místnosti se nahrnuli lidé. Waxilián se sehnul a sebral z mokré země obal náboje. Potom se napřímil a podíval se na příchozí. Tellingdwar. Babička. Starší. Pozoroval jejich zděšení a v tu chvíli věděl, že ho budou nenávidět, protože do jejich oázy klidu vnesl násilí.

Budou ho nenávidět, protože měl pravdu.

Stál vedle Forchova mrtvého těla a v ruce svíral obal náboje a druhou držel nad hlavou třesoucího se dítěte.

„Půjdu svou cestou,“ řekl šeptem.

O OSMADVACET LET POZDĚJI

Tajné dveře práskly o zeď a zvířily spršku prachu. S mužem, který dveře rozkopř, vnikla do místnosti kroužící mlha. Zpočátku kopírovala jeho siluetu – mistplášť s rozevlátými stuhami a brokovnicí u boku.

„Pal!“ vykřikl Migs.

Chlapci během okamžiku vystříleli zásobníky. Osm po zuby ozbrojených mužů pářilo na siluetu zahalenou v mlze zpoza improvizované barikády uprostřed staré hospody. Střely bombardovaly zeď, provrtávaly díry do dveří a vyrážely třísky ze zárubně. Nechávaly za sebou stopy v mlze, ale muž zákona, celý v černém uprostřed šera, se ani nepohnul.

Migs pářil ránu za ránu a pomalu propadal zoufalství. Vyprázdnil zásobník jedné pistole, po ní druhé, potom hodil na

rameno pušku a střílel tak rychle, jak jen stačil natáhnout kohoutek. Jak se sem dostal? Zmarovy boty, jak se tohle mohlo stát? Takhle to přece dopadnout nemělo.

„To nemá cenu!“ vykřikl nakonec jeden z chlapců. „On nás stejně všechny zabije, Migs!“

„Proč tu jen tak stojíte?“ křičel Migs na muže zákona. „Tak dělejte!“ Ještě dvakrát vystřelil. „Co se děje?“

„Třeba chce jenom odvést naši pozornost,“ ozval se jeden z chlapců, „aby támhleten kluk proklouzl za náma dovnitř.“

„Hej, to je...“ Migs zaváhal a potom se otočil k chlapci, který to řekl. Kulatý obličej. Na hlavě klobouk, jaký nosí kočí, podobný buřince, ale nahoře plošší. Co je to zase za chlapa? Spočítal své lidi.

Devět?

Mladík vedle Migse se usmál, posunul si klobouk na stranu a potom mu vrazil ránu pěstí do obličeje.

Všechno proběhlo rychlostí blesku. Chlapík v klobouku v mžiku srazil Slinka a Gulliana a najednou už stál u dvou mužů vzadu a srazil je k zemi bojovými holemi. Když se Migs otočil a hledal zbraně, které mu vypadly z rukou, muž zákona s rozevlátým mistpláštěm přeskočil barikádu a v letu kopl Drawerse do brady. Potom se otočil a namířil zbraň na muže na druhé straně.

Odhodili zbraně. Migs si klekl, zpocený, vedle převráceného stolu. Čekal, že začne střelba.

Nezačala.

„Hotovo, kapitáne!“ zavolal muž zákona a dveřmi vtrhla do místnosti v oblaku mlhy jednotka strážníků. Venku už mlha pomalu řídla, jak ji rozháněl přicházející den. Zmarova sloto. To tu opravdu tvrdli celou noc?

Muž zákona otočil zbraň proti Migsovi. „Možná bys chtěl tu bouchačku zahodit, příteli,“ prohodil žoviálně.

Migs zaváhal. „Tak mě střel, poldo. Stejně v tom lítám.“

„Střelil jsi dva strážníky,“ pokračoval muž zákona s prstem na spoušti. „Ale oni to přežijou, synku. Za to tě nepověsí, pokud bude po mém. Tak to zahod.“

Totéž slyšel zvenku. Tentokrát však Migs uvěřil. „Proč?“ zeptal se. „Mohl jsi nás z fleku oddělat. Tak proč tohle?“

„Protože,“ odpověděl muž zákona, „upřímně, ty mi za to nestojíš.“ Nasadil přátelský úsměv. „Už jich mám na svědomí dost. Tak zahod' tu bouchačku, ať to máme vyřízený.“

Migs odhodil zbraň, vstal a mávl na Drawerse, který se k nim plížil se zbraní v ruce. Váhavě ji odhodil.

Muž zákona se otočil a allomantickým pohybem se přenesl přes barikádu a zasunul zbraň do pouzdra na noze. Mladík v klobouku se k němu připojil a tiše hvízdal. Vypadalo to, že sebral Gullianovi jeho oblíbený nůž. Z kapsy mu vyčnívala slovinová střenka.

„Jsou vaši, kapitáne,“ řekl muž zákona.

„Nepočkáte už, než vyřídíme papíry, Waxi?“ otočil se k němu kapitán.

„Bohužel,“ odpověděl. „Jdu na svatbu.“

„Komu?“

„Sobě, bohužel.“

„Vy jste vyrazil na zátah v den své svatby?“ vytřeštil oči kapitán.

Muž zákona a ochránce veřejného pořádku Waxilián Ladrían se zastavil ve dveřích. „No, na moji obranu, nebyl to můj nápad.“ Ještě jednou kývl hlavou na shromážděné strážníky i členy gangu a zmizel v mlze.

PRVNÍ ČÁST

Waxilián Ladrian pospíchal schodištěm kolem gangsterského doupěte utajeného v baru. Míjel strážníky v hnědých uniformách, kteří pobíhali sem a tam. Mlha už se téměř rozplynula a úsvit ohlašoval konec jejich služby. Prohlédl si ruku, na níž mu střela vyvrtala poměrně velkou díru v manžetě košile a na boku saka. Ruku našťestí minula.

„Oj,“ vyjekl Wayne a proběhl kolem něho. „To byl prima plán, co?“

„Ty tvoje plány jsou všechny stejné,“ poznamenal Wax. „Vždycky v nich funguju jako návnada.“

„Já nemůžu za to, že po tobě lidi rádi střílejí, kámo,“ odpověděl Wayne, když došli k vozu. „Měl bys být rád. Uplatníš svoje nadání. Moje bábi s dědou vždycky říkali, že se to tak má.“

„To jako že mám nadání dělat terč?“

„No, musíš pracovat s tím, co máš k dispozici,“ prohodil Wayne a opřel se o bok vozu. Mezitím kočí Cob otevřel dveře Waxovi. „Nestěžuj si a myslí na zadní kolečka.“

Wax se podíval do vozu na vysoké měkké polstrování, ale nenastoupil.

„Zvládneš to?“ zeptal se Wayne.

„Samozřejmě,“ odpověděl Wax. „Vždyť je to moje druhá svatba. Takže už jsem starej mazák.“

Wayne se zazubil. „Myslíš, že to takhle funguje? Protože mně se zdá, že čím víckrát se lidi žení, tím jim to jde hůř. A se životem je to to samý.“

„Wayne, tohle už hraničilo s hlubokou myšlenkou.“

„Sakra. Já chtěl radši bystrou.“

Wax stál a díval se do vozu. Kočí si odkašlal, ale stál na místě a trpělivě držel dveře.

„Je to hezká a slušivá smyčka,“ poznamenal Wayne.

„Nebud' tak dramatickej,“ odpověděl Wax, sklonil se a nastupoval do vozu.

„Lorde Ladriane!“ ozvalo se zezadu.

Wax se ohlédl přes rameno a všiml si vysokého muže v tmavě hnědém obleku s motýlkem. Prodíral se mezi strážníky.

„Lorde Ladriane, můžu vás požádat o okamžik?“

„Vemte si je třeba všechny,“ odpověděl Wax, „ale beze mě.“

„Jenže –“

„Sejdeme se až na místě,“ kývl Wax na Wayna. Odhodil pouzdro náboje a vymrštil se do vzduchu. Proč by měl ztrácet čas ve voze?

V žaludku se mu příjemně rozhořela ocel. Odrážel se od sloupů pouličního osvětlení – ještě se svítilo – a stoupal stále výš. Pod ním se rozkládal Elendel, ten zázrak začouzený od sazí a nasáklý kouřem ze statisíců domů a továren. Wax se odrazil od kovového rámu rozestavěné budovy a potom se sérií skoků vydal přes Čtvrtý oktant.

Přeletěl vozový dvůr plný vozů k pronajmutí a přitahoval pohledy dělníků, kteří se časně ráno chystali do práce. Jeden byl zvlášť soustředěný. Asi ho zaujal jeho mistplášť. Mincíři, kteří pracovali jako kurýři, nebyli v Elendelu nijak vzácným zjevem.

Dalšími několika skoky se dostal přes řadu skladišť, která se krčila vedle sebe. Užíval si každý skok. Sám se divil tomu, jaké z toho má stále potěšení. Ten vítr ve tvářích a okamžik beztíže, když dosáhne nejvyššího bodu klenuté dráhy skoku.

Brzy se však přihlásila ke slovu opět gravitace a práce. Opustil průmyslovou zónu a minul menší cesty dlážděné štěrkem v asfaltu, který vytvářel pro ty zatracené automobily hladší povrch než kameny. Snadno našel hathsinistický kostel s velkou kupolí ze skla a oceli. Ve Wertingu stačila obyčejná dřevěná kape, pro Elendel by ale nebyla dost dobrá.

Navržená byla tak, aby měli věřící ničím neomezený výhled na oblohu s noční mlhou. Wax si ale přesto myslel, že když chtějí vidět mlhu, bylo by lepší, kdyby vyšli ven. Možná je příliš cynický. Kupole byla sestavená ze skleněných segmentů zasazených v ocelové konstrukci, které připomínaly dílky pomeranče. Bylo možné ji otevřít, aby se mlha dostala dovnitř.

Dopadl na střechu vodojemu naproti kostelu. Když se vodojem stavěl, přečnívala nejspíš kupole kostela nad všemi okolními domy. Mohlo to být zajímavé panoráma. Jenže nové budovy se stavěly čím dál vyšší a kostel už mezi nimi začínal vypadat maličký. Wayne by pro to nejspíš našel nějakou ne zrovna lichotivou metaforu.

Usadil se na vodojemu a díval se shora na kostel. Tak je konečně tady. Cítil, jak mu cuká v oku, a cítil jakési vnitřní pnutí.

Miloval jsem tě hned od toho dne. Bláznivě, ale upřímně...

Šest měsíců uplynulo od okamžiku, kdy stiskl spoušť. Ta rána mu stále ještě zněla v uších.

Vstal a uklidnil se. Tuhle bolest už si jednou zahojil. Zvládne to i podruhé. Třeba mu to nechá na srdci jizvy a třeba je to tak dobře, třeba ty jizvy potřebuje. Skočil z vodojemu, odhodil pouzdro náboje a zatlačil na ně, aby zpomalil pád.

Dopadl na ulici a vyrazil pěšky podél vozů. Pomalu se začínali scházet věřící. Hathsinisté chodili na svatební obřady vždycky brzy ráno nebo pozdě v noci. Wax cestou kývl na pozdrav několika lidem, podvědomě vytáhl zbraň z pouzdra a cestou po schodech si ji přehodil přes rameno. Allomantickým tlakem si otevřel dveře.

Steris přecházela po foyeru v elegantních bílých šatech, které si vybrala podle časopisu. Byla opravdu krásná – vlasy měla spletené do uzlu a nalíčit se nechala v salonu.

Usmál se na ni. Pomohlo mu to trochu uvolnit stres a nervozitu.

Jakmile vešel, Steris zvedla hlavu a potom pospíchala k němu. „Tak co?“

„Nezabili mě, no,“ poznamenal.

Podívala se na hodiny. „Jdeš pozdě,“ řekla. „Ale zase ne tak moc pozdě.“

„Omlouvám se...?“ Trvala na tom, aby se té policejní razie zúčastnil. Vlastně si to naplánovala. Steris byla prostě taková.

„Přece ses snažil, tím jsem si jistá,“ odpověděla a vzala ho za paži. Měla teplou a lehce rozechvělou ruku. Steris byla možná trochu upjatá, ale na rozdíl od toho, co si o ní spousta lidí myslela, nebyla bezcitná.

„A co ta akce, jak to šlo?“ zeptala se.

„Dobře,“ odpověděl. „Obešlo se to bez obětí.“ Odešel s ní do postranní místnosti, kde čekal jeho komorník Drewton u stolku s Waxovým svatebním oblekem. „Uvědomuješ si ale, že tím, že jsem šel ve svatební den na tuhle razii, jsem jen utvrdil společnost v tom, co si o mně už dávno myslí?“

„A co si myslí?“

„Že jsem buran,“ odpověděl, sundal si mistplášť a podal jej Drewtonovi. „Necivilizovaný, nespolečenský, co se nehne bez bouchačky.“

Podívala se na jeho zbraň, kterou odhodil na pohovku. „Že si vychutnáváš, když se ti daří v lidech vzbuzovat falešný představy? Schválně je uvádíš do rozpaků, co?“

„To je jedna z těch mála radostí života, co mi zbyly, Steris.“ Usmál se, když mu Drewton rozepnul vestu. Svlékl si ji a po ní i košili a zůstal nahý do půl těla.

„Vidím, že mě mezi ně taky řadíš,“ poznamenala Steris.

„Pracuju s tím, co mám k dispozici,“ odpověděl.

„Nestěžuješ si a myslíš na zadní kolečka?“

Wax se zarazil a potom podal oblečení Drewtonovi. „To ti taky povídal?“

„Ano. Myslím, že zkouší, co vydržím.“ Založila ruce. „Ten malej mizera.“

„Neodejdeš, když se převlíkám?“ zeptal se Wax pobaveně.

„Už skoro hodinu jsme měli být manželé, Lorde Waxiliáne,“ podotkla. „Tak vydržím pohled na tvůj holý hrudník. A mimochodem, nejsi ty cesťan? Ti mají prudérnost ve své víře, ale já ne. Já jsem četla o Kelsierovi. A z toho, co jsem prostudovala, pochybuju, že by –“

Wax si rozepnul dřevěné knoflíky u kalhot. Steris se začervenala a nakonec se k němu otočila zády. Po chvílce pokračoval.

čovala nervózně: „No, aspoň že jsi souhlasil s normálním obřadem.“

Wax se usmál, posadil se ve spodním prádle a nechal se od Drewtona rychle oholit. Steris zůstala na místě a poslouchala. Když nakonec Drewton otíral Waxovi pěnu z obličeje, zeptala se. „Máš přívěšky?“

„Dal jsem je Waynovi.“

„Cože?“

„Měl jsem dojem, že jsi v plánech počítala s nějakým narušením obřadu,“ poznamenal Wax, vstal a vzal si od Drewtona kalhoty. Oblékl si je. Neměl na sobě bílý oblek od doby, co se vrátil z Burin. Tam bylo náročné udržet bílé oblečení čisté, a to byla výzva, proto stálo za to je nosit. „Tak jsem myslel, že tohle by se zrovna mohlo hodit.“

„Já jsem měla na mysli naplánované a předem připravené narušení, Lorde Waxiliáne,“ odsekla Steris. „To obřad nenabourá, protože se s tím počítá a je to pod kontrolou. Jenže Wayne, to je pravý opak, nezdá se ti?“

Wax si zapnul knoflíky a Drewton vzal z ramínka košili. Jak to Steris podle zvuku zaregistrovala, okamžitě se otočila. Stála se založenýma rukama a odmítala dát najevo, že je v rozpacích. „Ještě že jsem nechala udělat kopie.“

„Ty jsi nechala udělat kopie našich svatebních přívěšků?“

„Jistě.“ Kousla se do rtu. „Šestery.“

„Šestery?“

„Ty čtyři páry nedošly včas.“

Wax se zazubil, zapnul si knoflíky u košile a potom si nechal zapnout knoflíčky u manžet. „Ty jsi originál, Steris.“

„Wayne taky, technicky vzato. A Zmar taky byl, když už jsme u toho. Takže to vlastně není zrovna kompliment.“

Wax si připevnil šle a nechal si od Drewtona upravit límeček. „Já tomu nerozumím, Steris,“ řekl a stál zpříma, aby mohl kormorník dokončit své dílo. „Ty se tak důkladně připravuješ na průšvihy – jako kdybys počítala s tím, že život je nevyzpytatelný.“

„A on není?“

„On je. Takže jediné, čeho tou přípravou na průšvihy došáhneš, je, že se něco pokazí jinde.“

„To je trochu moc fatalistický pohled.“

„To je následek života v Burinách.“ Podíval se na ni. Byla oslnivá, jak tam stála ve svatebních šatech se založenýma rukama a pravým ukazováčkem si klepala na levý loket.

„Já jsem takhle prostě klidnější,“ odpověděla nakonec. „Jako že... kdyby to nevyšlo, tak jsem se aspoň snažila. Jestli to chápeš.“

„No, vlastně chápu.“

Drewton udělal krok dozadu a tvářil se spokojeně. Oblek byl doplněn krásnou černou kravatou a vestou. Tradiční, jak si Wax přál. Motýlky jsou pro obchodníky. Navlékl si sako a šosy se dotkl lýtek. Potom na okamžik zaváhal, ale nakonec si připnul opasek s pouzdrém na zbraň a zasunul do něj Vindikátor. Měl zbraň i na své předchozí svatbě, tak proč by si ji nevzal teď? Steris souhlasně přikyvla.

Zbývaly ještě boty. Nové. Byly odporně nepohodlné. „Už máme dostatečné zpoždění?“ zeptal se Steris.

Podívala se na hodiny v koutě. „Mám naplánovaný příchod za dvě minuty.“

„Výborně,“ poznamenal a vzal ji za paži. „Tak budeme spontánní a přijdeme dřív. Teda dřív pozdě.“

Přitiskla se k němu a nechala se vést sálem ke vchodu do kostela. Drewton šel za nimi.

„Víš... jistě, že do toho chceš jít?“ zeptala se Steris a zastavila se na cestě do kostela.

„Máš zaječí úmysly?“

„To rozhodně nemám,“ odpověděla pohotově. „Tenhle svazek je pro náš dům výhodný.“ Vzala Waxovu ruku do svých. „Ale, Waxiliáne,“ řekla tiše, „já nechci, aby sis připadal jako v kleci. Zvláště po tom, co se nedávno stalo. Jestli to chceš vzít zpátky, přijmu to.“

Způsob, jak mu svírala paži, když to říkala, však vypovídal o něčem jiném. Sama to nejspíš ani neregistrovala. Wax se na ni díval a přemýšlel. Když tehdy poprvé souhlasil se sňatkem, udělal to z povinnosti ke svému domu.

Teď ale cítil, že je to jinak. To, jak stála při něm ty poslední měsíce, které pro něho byly tak těžké a smutné... A jak se na něho zrovna teď podívala...

Mrcha Zmar. On ji vlastně začíná mít rád. Nemiluje ji, sám ani nevěří, že by byl schopen ji milovat. Tohle ale stačí.

„Ne, Steris,“ odpověděl. „Nechci to vzít zpátky. To... by nebylo fér vůči mému domu ani k tomu, že jsi do něho investovala tolik peněz.“

„Ale peníze nejsou –“

„Jistě,“ přisvědčil, stiskl jí ruku. „Už jsem se z toho všeho vzpamatoval. Už mám zase sílu a chci do toho jít.“

Steris chtěla odpovědět, ale ozvalo se zaklepání na dveře a objevila se v nich hlava Marasi. Měla tmavé vlasy a jemnější a oblejší rysy než Steris, byla nalíčená jasně červenou rtěnkou a spolu se skládanou sukní a přiléhavým kabátkem jí to dodávalo ženskosti.

„Konečně,“ prohodila. „Lidi už jsou nervózní. Waxi, někdo tam na vás čeká. Chtěla jsem ho poslat pryč, ale... no...“

Vešla do místnosti a nechala dveře otevřené. Za nimi bylo vidět štíhlého muže v hnědém obleku s motýlkem. Čekal tam s družičkami v předsálí kostela.

„Vy?“ podivil se Wax. „Jak jste se sem dostal před Waynem?“

„Obávám se, že se váš přítel nedostaví,“ odpověděl muž. Vešel dovnitř a postavil se před Marasi. Kývl na ni a zavřel dveře. Družičky zůstaly za nimi. Otočil se a hodil po Waxovi zmačkanou papírovou kouli.

Wax ji chytil. Così mu cinklo v ruce. Když ji rozbalil, byly v ní dva svatební přívěšky. Na papíře bylo napsáno: *Jdu chlastat, dokud nebudu tak ožralej, že neudržím moč. Hezkou svatbu a tak vůbec.*

„Krásná představa,“ konstatovala Steris a vzala Waxův svatební přívěšek do ruky v bílé rukavičce. Marasi mu stihla přes rameno přečíst vzkaz. „Aspoň tohle mu zůstalo.“

„Děkuju,“ řekl Wax muži v hnědém obleku. „Bohužel, jak vidíte, mám plné ruce práce se svatbou. Pokud ode mě něco potřebujete, tak –“

Mužova tvář zprůsvitněla a odhalila lebku a páteř pod ní.

Steris strnula. „Vaše Svatosti,“ zašeptala.

„Vaše Obtížnosti,“ utrousil Wax. „Řekněte Souladu, ať si tentokrát sežene někoho jinýho, já nemám čas.“

„Řekněte... *Souladu*...“ mumlala Steris s očima dokořán.

„Bohužel to je právě ten problém,“ odpověděl muž a jeho tvář se vrátila k normálu.

„Soulad je momentálně mimo sebe.“

„Jak může být Bůh mimo sebe?“ podivila se Marasi.

„Nevíme, ale dělá nám to starosti. Potřebuju vás, Waxiliáne Ladriane. Mám pro vás práci, která se vám bude líbit. Já vím, že teď máte před obřadem, ale potom bych s vámi potřeboval mluvit...“

„Ne,“ odpověděl Wax.

„Ale –“

„Ne.“

Wax popadl Steris za paži a strčil ji do dveří. Prošel kolem Marasi a kandru nechal stát uvnitř. Neuplynulo ještě ani šest měsíců od doby, co si s ním tahle stvoření tak ošklivě zahrávala a lhala mu. A výsledek? Mrtvá žena v jeho náruči.

Syčáci.

„To byl opravdu *Bezejmenný nesmrtelník*?“ zeptala se Steris a ohlížela se přes rameno.

„Ano. A nechci s ním mít nic společného. Ty víš, proč.“

„Klid,“ řekla a vzala ho za ruku. „Potřebuješ chvíli času?“

„Ne.“

„Určitě?“

Wax se zastavil. Steris čekala, až se nadechne a vydechne a setřese z mysli tu scénu, kdy klečel na mostě a držel v náruči Lessii. Ženu, kterou, jak si uvědomil, vlastně nikdy neznal.

„Jsem v pohodě,“ procedil skrz zařáté zuby. „Ale Bůh by měl vědět, že pro mě nemá posílat. Zvlášť ne dnes.“

„Ty máš opravdu zvláštní život, Waxiliáne.“

„Já vím,“ odpověděl a znovu se dal do pohybu k posledním dveřím, kterými vstoupí do kostela. „Jdeme?“

„Ano, jdeme.“ Měla slzy v očích, nebo se mu to zdálo? Takovýhle výraz u ní ještě nikdy neviděl.

„A ty jsi taky v pohodě?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla. „Promiň. Jenom... je to silnější, než jsem čekala.“

Otevřeli dveře do zářivého chrámu, jehož kupolí dopadaly

sluneční paprsky na čekající návštěvníky. Znáší. Vzdálení příbuzní. Švadlenky a dělníci z jeho domu. Wax hledal Wayne a překvapilo ho – i když četl jeho vzkaz – že ho nikde neviděl. Wayne byl jeho jediná opravdová rodina. Družičky vyběhly před ně a házely na koberec natažený podél obvodu kupole hrstky popela. Wax a Steris důstojně vyrazili po koberci a představili se službě. Hathsinistické obřady byly bez hudby, ale v kostele hořelo několik sudů s ohněm se zelenými lístky, které v plamenech praskaly a vytvářely kouř jako symbol mlhy.

Kouř stoupá vzhůru a popel padá dolů, vybavila se mu slova, která slýchal v mládí na hathsinistických bohoslužbách. Obešli celý shromážděný dav. Rodina Steris přišla v hojném počtu a jejího otce pozdravil Waxilián jako prvního, jakmile vešli.

Wax se usmíval. Tohle si přála Lessie. Často znovu a znovu vtipkovali o své obyčejné cestánské svatbě, která skončila útekem na koních před shromážděnými hosty. Říkala, že jednou to udělají tak, jak se má.

Zářící křišťál. Ztichlý dav. Křupající popel pod nohama. Usmál se ještě víc a podíval se stranou.

Jenže tam byla jiná žena.

Málem klopýtl. *Idiote*, pomyslel si. *Soustřed' se*. Tenhle den je pro Steris důležitý, tak jí ho nesmí zkazit. Respektive nesmí ho zkazit jinak, než má Steris v plánu. Bez ohledu na to, jaký ten plán je.

Bohužel jak kráčeli dál rotundou, byl čím dál neklidnější. Točila se mu hlava. Potil se a zvedal se mu žaludek jako ve chvílích, když musel přestat stíhat vraha a nechat tak nevinné lidi v nebezpečí. To všechno ho postupně ubezpečilo o jediné věci. Není na to připraven. Ten problém není Steris ani toto prostředí. Jenom na to všechno není připraven.

Ta svatba znamená vzdát se definitivně Lessie.

Ale je v pasti a musí být silný. Zařal zuby a vstoupil se Steris na pódium, kde stál kněz mezi dvěma podstavci s křišťálovými vázami s marewillskými růžemi. Obřad vycházel z tradice náboženství Larsta podle Souladova spisu *Znovuzrozená víra*, který byl součástí Slovo o počátku.

Kněz pronesl pár slov, ale Wax se nedokázal soustředit. Byl

otupělý. Zatímal zuby a snažil se upřeně dívat dopředu, napjatý jako struna. V tomhle kostele našli zavražděného kněze. Zavraždila ho Lessie, když zešílela. Copak jí nemohli pomoci, místo aby ho nasadili, aby ji stíhal? Copak mu to nemohli říct?

Bude silný. Neuteče. Nebude zbabělec.

Držel Steris za ruce, ale nemohl se na ni podívat. Místo toho zvedl hlavu a podíval se skleněnou kupolí na oblohu. Ve výhledu mu do velké míry bránily budovy. Z obou stran stály mrakodrapy, jejichž okna se třpytila v ranním slunci. Bránil mu i vodojem, i když se posunul, když se na něj díval...

Posunul?

Wax s hrůzou zpozoroval, jak se ohýbají nohy pod obrovským kovovým tělesem vodojemu, jako kdyby si chtělo kleknout a těžkopádně upustit svoje obrovské břemeno na ně. Vrch obrovského tělesa se utrhł a zpěněným vírem chrstl proti kostelu tuny vody.

Wax popadl Steris pevně kolem pasu a přitiskl ji k sobě. Potom utrhł druhý knoflík saka a odhodil jej. Byl to jediný kovový knoflík. Zatlačil na něj a vymrštil se i se Steris do vzduchu. Kněz jenom zděšeně vyjezl.

Voda dopadla na kupoli. Ta pár vteřin odolávala a potom se otevřela, protože panty obrovský tlak vody neudržely.

„Určitě jste v pořádku, pane?“ zeptal se Wax Lorda Drapena, když mu pomáhal ze schodů k vozu. Všude kolem nich tekly potůčky vody a ve větších proudech odtékaly do okapů.

„Přišel jsem o svou nejlepší pistoli, chápete?“ rozčiloval se Drapen. „Budu ji muset nechat vyčistit a namazat!“

„Pošlete mi účet, pane,“ odpověděl Wax a pominul skutečnosti, že dobré pistoli těžko ublíží trocha – no, dobře, hodně – vody. Wax předal starého pána kočímu, vyměnil si s ním odevzaný pohled a vrátil se zpátky po schodech do kostela. Koberec mu čvachtal pod nohama. Nebo to možná čvachtaly jeho boty.

Prošel kolem kněze, který se dohadoval s likvidátorem Erikellovy pojišťovny o hlášení a požadavku náhrady škod, a vešel do kostela. Jeden otevírací díl kupole se ještě houpal na pantech a nakloněná věž vodojemu – nohy na druhé straně ji zachránily před pádem – stále stínila výhled na oblohu.

Prošel kolem převrácených lavic, rozházených okvětních lístků marewillských růží a všeobecného nepořádku. Na všech místech kapala voda a kromě zvučného hlasu kněze to byl jediný všudypřítomný zvuk. Wax čvachtal vodou až k pódiu. Steris seděla na kraji, šaty přilepené na tělo a kolem obličejové prameny vlasů, které se jí uvolnily ze složitého uzlu. Seděla s rukama zkříženýma na kolenou a dívala se na zem.

Wax si sedl vedle ní. „Takže příště, až se na nás bude valit potopa, se budu snažit si zapamatovat, že vyskočit nahoru není nejlepší nápad.“ Vytáhl z kapsy kapesník a vyždímal ho.

„Snažil ses nás strhnout dozadu, jenom to nebylo dost rychlé, Waxiliáne.“

Cosi zabručel. „Vypadá to nejspíš jako vada materiálu. Kdyby to byl pokus o atentát... no, tak by byl hodně nešikovný. Nebylo tam dost vody na to, aby to opravdu mohlo někoho ohrozit. Nejhuř dopadl Lord Steming. Upadl, když utíkal z lavičky, a uhodil se do hlavy.“

„Takže to byla obyčejná nehoda,“ poznamenala Steris. Opřela se zády o pódium a koberec pod ní tiše začvachtal.

„Mrzí mě to.“

„Ty za to nemůžeš,“ vzdychla. „Nenapadá tě někdy, že celý kosmír stojí proti tobě, Waxiliáne?“

„Kosmír? Myslíš jako Soulad?“

„Ne, to ne,“ odpověděla. „Prostě kosmický osud vrhne kostky a ty od nich vždycky dostaneš zásah. Až je to skoro poetické.“

Zavřela oči. „Samozřejmě tu svatbu muselo něco překazit. Ale několik tun vody? Že mě to nenapadlo? To je něco tak nečekaného, že mě to mělo napadnout. Aspoň že tentokrát zůstal kněz naživu.“

„Steris,“ řekl Wax a dal jí ruku na rameno. „To napravíme. Bude to dobrý.“

Otevřela oči a podívala se na něho. „Děkuju, Waxiliáne.“

„A za co vlastně?“ zeptal se.

„Že jsi na mě hodný. Že jsi ochotný odevzdat se... no, mně. Chápu, že to není příjemná představa.“

„Steris...“

„Neber to, jako že se podceňuju,“ řekla, vstala a zhluboka se nadechla, „a nemysli si, prosím, že jsem protivná. Jsem prostě taková, jaká jsem, a jsem s tím smířená. Ale nedělám si iluze o tom, jak působím na lidi. Takže děkuju. Že mě nenutíš vidět se tak, jak mě vidí ostatní.“

Odmlčel se. Co se dá na tohle říct? „Takhle to není, Steris. Podle mě jsi úžasná.“

„Až na to, že jsi zatínal zuby od první chvíle, co obřad začal, a tiskl jsi mi ruce, jako když člověk visí nad propastí.“

„Já...“

„Je ti líto, že se svatba odložila? Můžeš mi upřímně odpovědět jako muž zákona, Waxiliáne?“

Zatraceně. Nevěděl, jak dál. Věděl, že by stačilo pár slov, aby se vyhnul přímé odpovědi, ale nemohl je najít. Hledal je ale tak dlouho, že už potom ani sebelepší slova nemohla vyznít jinak než povýšeně.

„Možná,“ usmál se, „se příště radši předem zkusím nějak uvolnit.“

„No, přijít na obřad opilý by zrovna moc nepomohlo.“

„Neřekl jsem, že se opiju. Myslel jsem třeba nějakou terriskou medicínu.“

Podívala se na něho. „A pořád jsi rozhodnutý do toho jít?“

„Samozřejmě.“ Pokud to nebude muset být ještě dnes. „Určitě máš záložní šaty.“

„Dvoje,“ připustila a nechala si od něj pomoci vstát. „A zamluvila jsem další termín za dva měsíce. Jiný kostel – pro případ, že by tenhle byl explodoval.“

„Ty už mluvíš jako Wayne,“ posteskl si.

„No ale věci kolem tebe vybuchují nepřiměřeně často, Waxiliáne.“ Podívala se na kupoli. „Ale potopa je zase na druhou stranu aspoň něco nového.“

Marasi obcházela zvenku zaplavený kostel, ruce za zády, zápisník v kapse kabátku. Kolem kostela postávalo několik strážníků – všichni byli desátníci – a tvářili se jako ve službě. To bylo v době krize důležité. Statistika jasně poukazovala na to, že když je nablízku osoba v uniformě, lidé nejsou tak náchylní k panice.

Samozřejmě je ovšem malé procento těch, kteří jsou v tomto případě k panice naopak náchylnější. Protože lidi jsou lidi a spo-lehnout se u nich dá jedině na to, že někteří z nich jsou podivíni. Respektive že všichni by byli podivíni, pokud by nastaly podmínky příznivé jejich individuálnímu typu šílenství.

Jinými slovy, zrovna dnes hledala člověka velmi specificky šíleného. Nejdřív prošla nejbližší hospody, ale to by bylo příliš nápadné. Potom zkontrolovala stoky, jednu chudinskou výva-řovnu a – ač jí to bylo dost proti mysli – jedno vetešnictví.

Bohužel neměla štěstí. Její zadní část těla sice obdržela několik komplimentů, ale to bylo všechno.

Když už jí došly všechny nápady, šla se podívat, jestli se náhodou nerozhodl ukrást vidličky ze svatební hostiny. A tam, v jídelně naproti kostelu, našla Wayne v kuchyni. Na sobě měl bílý plášť a kuchařskou čepici. Zrovna spílal několika pomocníkům, kteří horečně zdobili dortíky ovocnou polevou.

Marasi se opřela o dveře a pozorovala je. Přitom klepala tužkou o zápisník. Wayne mluvil úplně jinak než obvykle, ostrým nosovým hlasem s přízvukem, který nedokázala identifikovat. Že by z východu? Tam obyvatelé některých měst mluví s nápadným přízvukem.

Pomocníci mu neodporovali. Skočili a udělali, co si přál, a statečně nesli jeho kritiku, když ochutnal studenou polévku a hlasitě klel na téma jejich neschopnosti. Pokud si Marasi všiml, nedal to najevo. Otřel si ruce do zástěry a dožadoval se surovin, které ráno dodali zásobovači.

Marasi nakonec pomalu vešla do kuchyně, uhnula jednomu z pomocníků, který nesl hrnec skoro tak velký jako ona sama, a došla k Waynovi.

„To i na smetišti bych našel čerstvější salát!“ křičel na krčího se chlapce od zásobovačů. „A tomuhle říkáte hrozny? Vždyť je to přezrálý! Vždyť už to skoro kvasí! A – jé, nazdárek, Marasi.“ Ta poslední slova řekl svou normální dikcí a vesele.

Chlapec mezitím co nejrychleji zmizel.

„Co to děláte?“ zeptala se.

„Polívku,“ odpověděl Wayne a na důkaz zvedl dřevěnou měchačku. Několik pomocníků se mezitím zastavilo a s výrazem šoku ve tváři se na něho dívali.

„Zmizte!“ okřikl je se suverenitou šéfkuchaře. „Potřebuju chvíli času. No tak, šup šup!“ Kuchtíci se rozprchli a Wayne se zazubil.

„Uvědomujete si, že ze svatební hostiny sešlo?“ poznamenala Marasi a opřela se zády o stůl.

„No jasně.“

„Tak proč...“

Odmlčela se, když si nacpal celý dortík do úst a usmál se.

„Mufel fem dohlídnout, aby fe na to nevykaflali, dyf to flíbili,“ cedil skrz obrovské sousto dortu a z úst mu vyletovaly drobky. „Přeci jsme za to zaplatili. Teda Wax. A krom toho, to, že ze svatby sešlo, přece není důvod, abychom zrušili hostinu, ne?“

„Podle toho, co na ní chcete slavit,“ odpověděla a otevřela zápisník. „Na vodojemu byly uvolněné šrouby. Silnice dole byla v tu dobu podezřele prázdná, protože dopravu zastavili nějací výtržníci – ze sousedního oktantu, že – kteří se na ulici pustili do rvačky.“

Wayne jenom zabručel a hledal něco v příborníku. „Ten váš notes mi někdy pije krev.“

Marasi přimhouřila oči. „Někdo mohl být zraněn, Wayne.“

„Já vím, nebylo to správný. Jeden zraněný tam byl. Ten chlapec s tou pleší.“

Přejela si po spáncích. „Uvědomujete si, že jsem tu jako strážník ve službě, Wayne? Nemůžu dělat, že nic nevidím, když se tu bezdůvodně ničí majetek.“

„No tak, vždyť to není tak zlý,“ prohodil Wayne stále ještě ponořený do příborníku. „Wax to zaplatí.“

„A co kdyby byl někdo opravdu zraněn? Vážně zraněn?“

Wayne stále hledal v příborníku. „Kluci se trochu nechali unést. Já jsem jim jen řekl, ať ten kostel vytopí. Myslel jsem jako, že tam ráno přijde kněz a zjistí, že je něco s trubkama, že prostě teče vodovod. Jenže kluci se do toho vrhli moc po hlavě.“

„Kluci?“

„No, pár kámošů.“

„Takže sabotéři.“

„Ale né,“ namítl. „Tohle slovo oni ani neumějí vyslovit.“

„Wayne...“

„Už jsem je za to propleskl, Marasi,“ odpověděl konejšivě. „Fakt že jo.“

„On na to přijde,“ namítl. „A co potom budete dělat?“

„Ale né, nepřijde,“ prohodil Wayne a konečně vytáhl z příborníku velký džbán. „Wax na tyhle věci nemá fištróna. A nakonec bude rád, že jsem tu svatbu zmařil. Jemu někde v hloubi podvědomí dojde, že jsem to byl já, a zaplatí za škodu – ať to likvi-

dátoři určí, jak chtějí. On nic neřekne a nebude se v tom vrtat. Sledujte.“

„Já nevím...“

Wayne vyskočil na kuchyňský pult a poplácal na místo vedle sebe. Chvilí se na něj dívala, potom vzdychla a sedla si tam.

Podal jí džbán.

„To je třešňová šťáva, Wayne.“

„Jo,“ odpověděl. „V hospodě v tuhle hodinu nedostanete nic než pivo, tak jeden musí bejt trochu vynalézavej.“

„Určitě by se tu někde našlo víno –“

Ochutnal.

„No nic,“ prohodila.

Odložil džbán a sundal si kuchařskou čepici a hodil ji na pult. „A vůbec, nejste dnes nějaká nervózní? Člověk by čekal, že budete skákat radostí, běhat po ulici a trhat kytky a tak. On si ji nevzal. Teda aspoň zatím ne. Takže pořád máte šanci.“

„Já nechci žádnou šanci, Wayne. On se rozhodl.“

„Ale co je tohleco zase za řeči?“ zamračil se. „Copak jste to snad vzdala? Takhle bojovala Následnice? Co?“

„No, asi ne,“ odpověděla. „Ta rovnou došla k tomu, kterého si vybrala, sebrala mu z ruky knihu a políbila ho.“

„No vidíte! Tak se to dělá!“

„Jenže Následnice pak zabila ženu, kterou si Elend měl brát.“

„Cože? Fakt?“

„Jo.“

„Hrozný,“ poznamenal Wayne souhlasně a potom se znovu napil sherry.

„Ale to není ještě ani z poloviny všechno,“ odpověděla Marasi a opřela se o pult s rukama za zády. „Chcete slyšet něco hroznýho? Ona nejspíš taky Pánu Vládcí vyrvala vnitřnosti z těla. Viděla jsem to na obrázku ve starých rukopisech.“

„To jsou tedy obrázky k pobožný knize.“

„Vlastně jsou všechny takové. Asi se snaží vypadat co nejzajímavěji, aby si lidi sedli a četli.“

„Hm.“ Tvářil se nedůvěřivě.

„Wayne, četl jste někdy nějakou náboženskou literaturu?“

„Jasně že čet.“

„Opravdu?“

„Jo, hafo. Všechno, co čtu, má v sobě náboženský slova. Třeba ‚sakra‘, ‚zatraceně‘ a tak. ‚Nadmutej vlezdoprdelismus‘ a tak podobně.“

Vrhla na něho přísný pohled.

„To poslední bylo ve spise od Hammonda. Na mou duši. Do posledního písmenka.“ Znovu si lokl. Wayne by opil každého soupeře. Samozřejmě to bylo díky tomu, že má feruchemickou zásobárnu a může si z ní eliminovat následky alkoholu, než začne nanovo.

„No, tak tohleto vy teď musíte udělat. Být jako Lady Mistborn. Neuhýbat, a kdo vám bude stát v cestě, toho zkrátka zavraždíte. Vy ho musíte dostat a lidi to musí vědět.“

„Zavraždím...?“

„No jasně.“

„Kdo mi bude stát v cestě... takže sestru?“

„No, nebuďte taková citlivka,“ prohodil. „Tak prostě zasaďte ránu jako první.“

„Ne, děkuji.“

„Ale ono to nemusí být opravdový vraždění, Marasi,“ řekl Wayne a seskočil z pultu. „To může být jen tak obrazně. Prostě musíte o něj bojovat. Nedovolte, aby se vzali.“

Marasi zaklonila hlavu a podívala se na sadu naběraček pověšených nad pultem. „Já ale nejsem Následnice Hrdiny z Hathsinu, Wayne,“ odpověděla. „A ani nijak netoužím být. Já nechci nikoho, koho bych musela jakkoli přesvědčovat. Koho bych musela spoutávat, aby se mi podřídil. Takovéhle vztahy patří do soudní síně a ne do ložnice.“

„No, podívejte, někdo by řekl –“

„Pomalu.“

„– že to je správný a moudrý pohled na věc.“ Lokl si sherry.

„Já nejsem týraná a opuštěná bytost, Wayne,“ pokračovala a dívala se na vlastní pokroucený odraz v naběračce. „Já neseďím a neumírám touhou, aby někdo jiný rozhodl o tom, jestli mám být šťastná. Prostě tam nic není. Jestli je to nedostatek náklonnosti z jeho strany, nebo spíš tvrdohlavost, to mě nezařímá. Už jsem se přes to přenesla.“

Sjela pohledem dolů a podívala se Waynovi do očí. Dal hlavu na stranu. „Hmm. Vy to myslíte vážně, co?“

„To si pište.“

„Přes to přenesla... Sakra, jak to dokážete?“

„Normálně.“

„Hmm. Helejte... vy znáte... že jo... Ranette...“

„Wayne, jestli si někdy někdo z tohotohle měl vzít ponaučení, tak to jste rozhodně vy. Fakt. Přeneste se přes to. Udělejte to.“

„Jo, já jsem si to ponaučení vzal,“ poznamenal a upil další doušek sherry. „Jen jsem ho asi nechal někde v kapse.“ Podíval se na džbán. „Myslíte, fakt?“

„Ona má *přítelkyni*, Wayne.“

„To je drb,“ mumlal. „Sice se říká už patnáct let...“ Odložil džbán, potom vzdychl, sáhl do příborníku a vyndal láhev vína.

„Při věčným Růstu,“ utrousila Marasi, „tohle tady celou tu dobu leželo?“

„Chutná to ale líp, když se předtím napijete vody z nádobí,“ odpověděl Wayne a vytáhl zuby korkovou zátku. Musela přiznat, že to bylo působivé. Nalil jeden pohár jí a druhý sobě. „Tak na to, abychom se přenesli?“

„Jasně. Abychom se přenesli.“ Zvedla pohár a najednou v něm zpozorovala odraz osoby stojící za ní. Lekla se, prudce se otočila a sáhla po kabelce. Wayne zvedl pohár na pozdrav příchozímu, který mezitím pomalým krokem obešel pult. Byl to ten muž v hnědém obleku s motýlkem. Respektive ne muž. Kandra.

„Jestli jste mě přišel přesvědčit, abych ho přesvědčil,“ začal Wayne, „tak byste měl vědět, že mě poslouchá, jen když je totálně pod parou.“ Jedním douškem vyprázdnil pohár. „Proto je asi tak dlouho naživu.“

„No,“ odpověděla kandra, „nepřišel jsem vlastně pro vás.“ Otočil se k Marasi a dal hlavu na stranu. „První volba mi nevyšla, protože dotyčný mou žádost odmítl. Tak doufám, že se neurazíte, když se na vás obrátím jako na svou druhou volbu.“

Marasi se rozbušilo srdce. „Co ode mě chcete?“

Kandra na ni vrhla široký úsměv. „Řekněte mi, slečno Colmsová, co víte o podstatě investitury a identity?“

Wax měl naštěstí rezervní suché oblečení – oblek, který měl na sobě na policejní razii. Příjemně suchý dorazil domů. Steris se vrátila k otci, aby se z celé události zotavila.

Wax odložil noviny a čekal na Coba, nového kočího, až seskočí a otevře mu dveře vozu. Tenhle drobný muž měl velmi zvláštní pohyby. Byla v nich jakási dychtivost, protože věděl, že Wax jezdí vozem jenom ze společenských důvodů. Mnohem rychlejší by bylo skákat podle allomantických paprsků, ale stejně jako není vhodné, aby se Lord ukazoval na určitých místech, není ani vhodné příliš často allomanticky létat nad městem za bílého dne, pokud zrovna nehoní zločince. Přinejmenším příslušníky jeho domu to uvádí do rozpaků.

Wax kývl na Coba a podal mu noviny. Cob se zazubil. Měl pro noviny slabost. „Do večera máte volno,“ řekl mu Wax. „Vím, že jste se na tu svatbu těšil.“

Cob se usmál ještě víc, vesele pohodil hlavou a vylezl zpátky nahoru zkontrolovat vůz i koně, než odejde. Nejspíš stráví zbytek dne na dostizích.

Wax vzdychl a došel k domu. Byl to jeden z nejhonosnějších domů ve městě. Měl luxusní vybavení a byl bohatě zdobený opracovaným kamenem, dřevem i mramorem. Nicméně i přesto byl vězením. Jenom hezkým.

Wax nevešel dovnitř. Na chvíli se zastavil na schodech, potom se rozhlédl kolem sebe a sedl si na ně. Zavřel oči a popustil uzdu všemu, co v sobě až dosud dusil.

Dokázal své jizvy dobře skrývat. Utrpěl na desítku střelných ran, některé opravdu ošklivé. V Burinách se ale naučil vždycky se zvednout a jít dál bez ohledu na to, co se stalo.

Přitom mu ale připadalo, že v Burinách bylo všechno jednodušší. Ne vždycky snadnější, ale jednodušší. Jen některé jizvy zůstávaly a stále bolely. S postupem času stále víc.

Vstal s povzdechem a pokračoval po schodišti nahoru. Nikdo mu neotevřel dveře a nevzal od něj kabát, když vešel. Držel v domě jen minimální personál, jenom pár lidí, bez nichž by se provoz domu neobešel. Nechtěl příliš mnoho zaměstnanců, kteří by se kolem něho stále točili a měli výčitky, kdykoli by chtěl udělat něco sám na vlastní pěst. Jako by si jen z představy, že je schopen si něco zařídit sám, připadali méněcenní...

Wax se zamračil a potom vytáhl Vindikátor z pouzdra na stehně a zvedl ho k hlavě. Nedokázal ani přesně říct, co ho zneklidnilo. Snad kroky nahore, když dal služebnictvu volno. Nebo pohár na odkládacím stolku se zbytkem vína na dně.

Rychle vytáhl z opasku malou lahvičku a jedním douškem spolkl její obsah – vločky oceli rozptýlené ve whisky. Kov v něm vzplál příjemným známým teplem a okamžitě se kolem něho objevily modré paprsky. Jak pomalu postupoval dopředu, pohybovaly se s ním, jako by byl svázán tisícem tenkých nitěk.

Vyskočil a zatlačil na kovovou intarzii v mramorové podlaže. Vymrštil se přes schodiště na balkon druhého patra nad hlavním vchodem. Lehce se přehoupl přes hrazení, a když doskočil na balkon, měl zbraň v pohotovosti. Dveře do jeho pracovny se zachvěly a potom se otevřely.

Wax po špičkách vešel dovnitř.

„Moment, já...“ Muž ve světle hnědém obleku strnul, když ucítil na spánku Waxovu zbraň.

„Vy...“ utrousil Wax.

„Já mám tuhle lebku dost rád,“ poznamenala kandra. „Je ze šestého století a patřila obchodníkovi s kovy z Urteau. Jeho hrob byl přesunut a chráněn v rámci Souladovy rekonstrukce světa. Takže je to s dovolením starožitnost. Pokud do ní uděláte díru, tak už to fakt nebude ono.“

„Já jsem vám už řekl, že nemám zájem,“ zabručel Wax.

„Ano. Vzal jsem si to k srdci, Lorde Ladriane.“

„Tak co děláte tady?“

„Přišel jsem na pozvání,“ odpověděla kandra. Zvedla ruku, vzala hlaveň Waxovy zbraně mezi dva prsty a decentně ji odklonila ke straně. „Potřebujeme si promluvit. Váš kolega navrhl tohle místo, protože – jak mi bylo řečeno – má služebnictvo volno.“

„Kolega?“ V tu chvíli zaslechl shora výbuch smíchu. „Wayne.“ Podíval se na kandru a potom vzdychl a zasunul zbraň do pouzdra. „Která z nich jste? TenSoon?“

„Já?“ rozesmála se kandra. „TenSoon? Copak slyšíte, že bych funěl?“ Ještě chvíli se smála a potom pokynula Waxovi, aby vešel do svého vlastního pokoje, jako by mu prokazovala nějakou milost. „Já jsem VenDell. Ze šestý generace. Těší mě, Lorde Ladriane. Pokud byste na mě musel střílet, prosím, zaměřte se na levou nohu, protože ty kosti nemám nijak zvlášť v lásce.“

„Nebudu na vás střílet,“ řekl Wax, protáhl se kolem kandry a vešel do místnosti. Rolety byly stažené a těžké závěsy zatažené, takže jediným světlem v místnosti byly dvě malé elektrické lampičky. Proč jsou zatažené závěsy? Copak se kandra bojí, že si jí někdo všimne?

Wayne seděl rozložený ve Waxově křesle, nohy na konferenčním stolku, a bral si z misky vlašské ořechy. Na vedlejším křesle seděla podobným způsobem žena v úzkých kalhotách a volné blůze. Tiskla se na opěradlo a oči měla zavřené a ruce za hlavou. Měla jiné tělo, než když ji Wax viděl minule, ale podle pozice a výšky si byl jistý, že je to MeLaan.

Marasi zkoumala jakési zvláštní zařízení umístěné na podstavci vzadu v místnosti. Byla to skříňka s malými čočkami vpředu.

Jakmile Waxe spatřila, vstala a napřímila se a – protože to byla Marasi – začervenala se.

„Omlouvám se za to překvapení,“ řekla. „Měli jsme jít k nám do bytu, ale Wayne trval na tom...“

„Měl jsem děsnou chuť na vořechy,“ utrousil Wayne přes plná ústa ořechů. „Když jsi mě sem pozval, tak jsi mi přece říkal, abych tu byl jako doma, ne?“

„Pořád mi ale není jasný, proč jste si potřeboval promluvit v soukromí,“ poznamenal Wax. „Řekl jsem vám, že do toho nejdu.“

„Přesně tak,“ ozval se VenDell ode dveří. „Protože vy do toho nejdete, zvolil jsem z nutnosti rezervní řešení. Lady Colmsová byla tak laskavá a neodmítla.“

„Marasi? Vy jste požádal Marasi?“ zeptal se Wax.

„Prosím?“ podivil se VenDell. „Co vás na tom tak překvapuje? Měla podíl na dopadení Nesmrtelného Milese. Nemluvě o její pomoci v tom případě s Paalm.“

Wax se na něho podíval. „Vy mě do toho chcete dostat oklikou, co?“

„Nejste vy tak trochu samožer?“ ozvala se MeLaan ze svého místa.

„Taky že je samožer,“ přisvědčil Wayne a rozlouskl ořech. „Kouše si nehty. Já ho viděl.“

„To je tak absurdní, že mě požádali o pomoc?“ podivila se Marasi.

„Omlouvám se, tak jsem to nemyslel,“ odpověděl Wax a otočil se k ní.

„A jak jste to teda myslel?“

Vzdychl. „Já nevím, Marasi. Mám za sebou těžký den. Stříleli po mně, pak jsem dostal ledovou sprchu z celého obsahu vodojemu a rozpadla se mi svatba. A teď mi tu Wayne rozhazuje skořápky od ořechů po židlích. Upřímně, myslím, že potřebuju panáka.“

Došel k baru na konci místnosti. Marasi ho po očku sledovala, a když procházel kolem ní, špitla: „Přinesete mi taky jednoho, prosím? Jde mi z toho všeho hlava kolem.“

Usmál se a vyndal jakousi jednosladovou whisky a nalil sobě i Marasi. VenDell se vytratil ze dveří, ale po pár minutách se vrátil s jakousi součástí, kterou zavěsil na zařízení na stole. Ze zařízení vedl drát k jedné ze stolních lamp. Vyndal z ní žárovku a na její místo přišrouboval konec drátu.

Odejít by bylo trapné, a tak se Wax opřel o zeď, upíjel whisky a mlčel. VenDell mezitím zapnul přístroj. Na zdi se objevil obraz.

Wax strnul. Byl to obrázek, ale velký a na zdi. Byla na něm vidět Pláň Znovuzrození uprostřed Elendelu, pod níž byly hroby Elenda a Vin. Nikdy takový obraz neviděl. Zdálo se, že ho tvoří jenom světlo.

Marasi zalapala po dechu.

Wayne hodil na zeď ořech.

„Co je?“ ušklíbl se, když se na něho ostatní káravě podívali. „Chtěl jsem se jen kouknout, jestli je to opravdický.“ Chvilku váhal a potom hodil další ořech. Ořech vytvořil na obraze stín v místě, kde se právě pohyboval mezi přístrojem a zdí. Takže to bylo skutečně světlo.

„Promítačka obrázků,“ poznamenal VenDell. „Říkají tomu evanoskop. Do roka to bude mít každý doma, myslím.“ Odmlčel se. „Soulad naznačil, že jestli nám tohle připadá úžasný, tak co teprve až se ty obrázky budou hýbat...“

„Hýbat?“ podivil se Wax a udělal pár kroků dopředu. „Copak to jde?“

„Nevíme,“ zamračila se MeLaan. „On to utrousil jen tak mezi řečí, ale víc už nám neřekl.“

„Jak může Bůh utrousit něco mezi řečí?“ podivila se Marasi a nespouštěla oči z obrazu.

„Jak jsem říkal,“ odpověděl VenDell. „V poslední době je takový zmatený. Snažili jsme se z něj dostat víc informací o těch pohyblivých obrazech, ale marně. Tohle on dělá často. Vždycky řekne, že na tyhle věci musíme přijít sami.“

„Jako když se kuře klube z vejce,“ dodala MeLaan. „On říká, že když se nebudeme snažit objevit všechno sami, tak nebudeme mít dost síly na to, abychom přežili to, co má přijít.“

Její slova jako by jim zůstala viset nad hlavami. Wax si vyměnil pohled s Marasi.

„No...“ poznamenala zamýšleně, „to zní zlověstně. Říkal něco bližšího o Trellovi?“

Wax stál se založenýma rukama. Trel. Bůh ze starých pověstí ještě dávno před katacendrem, dávno před Pánem Vládce. Soulad si osvojil jeho náboženství spolu s mnoha dalšími, ještě když žil jako smrtelný člověk.

Marasi nemohla Trela vypudit z hlavy. Wax si nebyl jistý,

jestli je něco na jejím tvrzení, že uctívání Trella sehrálo roli v osudu Lessie, ale ty bodce, které objevili... patrně nebyly vyrobeny ze žádného známého kovu.

Kandra je někde vzala. Wax byl tak pohroužen do smutku, že v okamžiku, kdy se z něho začínal vzpamatovávat, už byly bodce pryč.

„Ne,“ odpověděl VenDell. „A o těch bodcích nic nového nevím, jestli vás zajímá tohle. Ale ten úkol, který pro vás mám, slečno Colmsová, by nám o tom mohl něco napovědět. Zatím stačí jen to, že máme starost, že se do naší říše snaží vniknout jiný Bůh.“

„Hej,“ ozvala se MeLaan, „co musí mladá dáma udělat, aby dostala trochu té whisky?“

„Sestro,“ napomenul ji VenDell a otočil čímsi na přístroji, aby zaostřil obraz, „nezapomeň, že jsi tady jako zástupce Souladu a jeho učení.“

„Jo,“ odpověděla MeLaan. „A jsem tragicky střízlivá.“

Wax jí podal sklenici. Usmála se a poděkovala.

„To je kavalír,“ řekla a zvedla ji.

„Z donucení,“ utrousil VenDell. „Slečno Colmsová, my už jsme spolu mluvili o investituře a identitě. Slíbil jsem vám vysvětlení, tak tady je.“

Položil cosi na přístroj a obraz na zdi se změnil na seznam feruchemických kovů, jejich vlastností a atributů. Nebylo to to úhledné umělecké vyobrazení, které Wax často vídal v populárních knížkách, bylo mnohem méně krásné, ale mnohem detailnější.

„O základních feruchemických fyzických schopnostech se ví hodně,“ řekl, udělal pár kroků dopředu a dlouhým stonkem rákosu ukázal na sekci tabulky. „Prozkoumala je terriská kultura už před patnácti sty lety a Soulad nám nechal detailní vysvětlení ve Slovech o počátku.“

Podobně se diskutovalo i o schopnostech v takzvaném mentálním kvadrantu tabulky, definovaly se a zkoušely. Jenže se nám nepodařilo jim tak dobře porozumět – třeba nevíme, proč se vzpomínky uložené v zásobárnách časem rozpadají, nebo proč člověk vyhladoví, když čerpá ze zásob mentální

rychlosti, ale i tak máme poměrně velké zkušenosti i v této oblasti.“

Odmlčel se a udělal ukazovátkem kroužek kolem skupiny kovů a schopností dole v tabulce: osud, investitura, identita a spojitost. Wax se nahnul dopředu. O tomhle se mluvilo, když žil v Osadě, ovšem pouze v rámci katechismu feruchemie a terriické víry. A v nich se nikdy nespécifikovalo, co tyto schopnosti konkrétně dokážou. Braly se jako záležitost, která přesahuje rámec lidského chápání stejně jako třeba čas nebo Bůh.

„Chrom,“ pokračoval VenDell, „nicrosil, aluminium, dural – tyhle kovy většina našich předků neznala. Běžnými se staly až v nedávné době díky moderní metalurgii.“

„Běžnými?“ ozval se Wayne. „Za jedinou aluminiovou kulku bych ti, kámo, koupil daleko slušnější oblek a ještě by mi zbylo na klobouk. Nebo dva. Nebo tři.“

„Budiž,“ připustil VenDell, „ale ve srovnání s množstvím aluminia, které se na světě vyskytovalo před katacendrem, je prostě dnes běžné. Rafinace bauxitu a moderní chemie nám zpřístupnily kovy na nebývalé úrovni. Vždyť Poslední obligátor ve svém životopise vysvětluje, že se dřív aluminium těžilo z nitra Popelečných hor!“

Wax udělal další krok dopředu podél kužele světla, který vycházel z přístroje. „Tak co teda dokážou?“

„To se zkoumá,“ odpověděl VenDell. „Feringů s touhle schopností je velmi málo a přístup k tomuhle kovu, aby s ním mohli experimentovat, mají až posledních několik desítek let. Přetvořit tenhle svět byl... zdoluhavý proces.“

„Vy jste tehdy žil,“ poznamenala Marasi. „V době Následnice Hrdiny z Hathsinu.“

„Žil. Ale nikdy jsem se s ní nesetkal,“ pokrčil rameny. „Setkal se s ní jenom TenSoon.“

„Jak tenkrát lidi žili?“ zeptala se.

„Těžko,“ odpověděl. „Život byl... prostě těžký.“

„Máme díry v paměti,“ dodala MeLaan tiše, „od toho, jak nám vzali bodce. S těmi bodci odešel i kousek nás. Takže některé věci už zpátky nedostaneme.“

Wax vzal pohár. Ta situace v sobě měla zvláštní závažnost –

mluvit s kandrami a uvědomit si, že většina z nich žila už před staletími, ještě když existoval starý Svět popela. Jsou to opravdu dávné bytosti. Asi by ho nemělo překvapovat, že jsou povýšené. Pro ně je on – a všichni současní lidé – vlastně jenom dítě.

„Tak k té identitě,“ pokračoval VenDell a klepl ukazovátkem do zdi, čímž vytvořil na obraze stín. „Lorde Ladriane, může jiný feruchem čerpat z vašich zásob?“

„To samozřejmě nemůže,“ odpověděl Wax. „To je známá věc.“

„Proč?“

„No... proto. Protože jsou moje.“

Feruchemie byla jednoduchá a čistá. Hodinu plníte svou zásobárnu nějakým atributem – třeba Wax váhou, Wayne zdravím – a potom někdy později hodinu tento atribut můžete čerpat. Anebo naopak můžete celý obsah vyčerpat v jednom okamžiku a získáte tím obrovskou explozi maximální intenzity daného atributu, ovšem jenom na ten okamžik.

„Surové síle allomancie i feruchemie,“ řekl VenDell, „říkáme investitura. To je podstatná věc, protože ve feruchemii je investitura jednotlivce kódovaná pouze na něho. A tomu říkáme identita.“

„To je ale zajímavé,“ poznamenal Wax a podíval se na zeď. VenDell se mezitím ležérním krokem vrátil zpátky k přístroji. „A podle čeho se kóduje? Jak moje zásobárna ví, že je jenom moje? Copak mě pozná?“

„Svým způsobem ano,“ odpověděl VenDell a změnil obraz na zdi na vyobrazení feruchema čerpajícího ze zásob síly. Byla to žena a měla několikrát větší svaly, než by normálně měla mít. Zvedala nad hlavu koně. „Každý člověk má svůj spirituální aspekt – součást svého já, která existuje v jiné sféře. Můžete tomu říkat duše. Vaše investitura je kódovaná na vaši duši – opravdu je to něco jako součást vaší duše, tak jako je krev součástí vašeho těla.“

„Takže kdyby někdo mohl ukládat do zásob identitu,“ poznamenala Marasi, „jako Waxilián ukládá hmotnost...“

„Tak by byl v tu chvíli bez ní,“ dodal VenDell. „Nepopsaná tabule, řekněme.“

„A tak by mohl použít zásoby někoho jiného?“ pokračovala Marasi.

„Možná,“ poznamenal VenDell. Procházel další obrázky feruchemů demonstrující jejich schopnosti a zastavil se u obrázku náramků. Byly to jednoduché kovové pásky, ale na rozdíl od náramků byly určeny k nošení na paži pod oblečením. Bez barvy nebylo možné určit druh kovu, na náramcích však byly vidět vyryté terrisské znaky.“

„S tou vaší myšlenkou už se trochu experimentovalo,“ řekl VenDell, „a první výsledky vypadají slibně. Získat feruchema schopného čerpat ze zásob druhých je úžasné, ale praktický přínos to nijak velký nemá. Mezi lidmi jsou prostě roztroušeni jedinci s mimořádnými schopnostmi – a tohle je jenom další druh navíc. Ne, mě zaujal spíš pravý opak, slečno Colmsová. Co kdyby se feruchem zbavil identity a načerpal do jiné zásobárny nějakou vlastnost, třeba sílu? Co by se stalo?“

„Vytvořil by nekódovanou zásobárnu?“ poznamenala Marasi. „A z ní by mohl čerpat jiný feruchem?“

„Možná,“ odpověděl. „Může být ještě nějaká jiná možnost? Většina současných lidí v sobě má aspoň trochu feruchemické krve. Co kdyby z takové zásobárny, které není kódována na žádnou konkrétní osobu, mohli čerpat úplně všichni?“

Wax začal pomalu chápat. Na židli vedle přístroje tiše hvízdal Wayne.

„Pak by každý mohl být feruchem,“ poznamenal Wax.

VenDell přikývl. „Investituru – přirozenou schopnost pálit kovy nebo čerpat z kovových zásobáren – jde ovšem taky ukládat do feruchemické zásobárny, Lorde Waxiliáne... tyhle věci my teprve začínáme pomalu chápat a domýšlet. Ale ukrývají v sobě tajemství, která by mohla obrátit svět vzhůru nohama.

V dávných dobách Poslední císař objevil kov, který z něj udělal mistborna. Kov, který prý může pálit kdokoliv. Mluví se o skrytých možnostech, které vypadají zatím neuvěřitelně, ale co kdyby někdo dokázal manipulovat s identitou a investiturou tak, že by vytvořil feruchemickou zásobárnu, náramek, v němž by byla nastřádaná schopnost allomancie nebo feru-

chemie? Potom ten, kdo by ze zásobárny čerpal, by tu schopnost mohl použít. Takže by se kdokoli mohl stát mistbornem nebo feruchemem nebo dokonce obojím současně.“

V místnosti zavládlo ticho.

Od VenDellovy hlavy se odrazil ořech.

VenDell okamžitě vrhl zlostný pohled na Wayna.

„Sory,“ poznamenal Wayne. „Jen mi připadalo, že snad není možný vůbec mluvit takhle dramaticky, až mi přišlo, že třeba ani nejste skutečnej. Tak jsem to musel zkusit, víte?“

VenDell si přešel rukou po čele a zlostně vzdychl.

„Je to všechno hrozně zajímavé,“ připustil Wax, „ale bohužel taky nemožné.“

„A proč?“ zeptal se VenDell.

„Vůbec nevíte, jak by to fungovalo. Jestli by to vůbec fungovalo,“ odpověděl Wax a mávl směrem k obrazu na zdi. „A stejně byste potřebovali plného feruchema, i kdybyste tomu přišli na kloub. Někoho, kdo má přinejmenším dvě feruchemické schopnosti, aby dokázal ukládat do zásobárny identitu a současně ještě nějakou jinou vlastnost. Mrcha Zmar, abyste chtěli dokázat to, co jste říkal, a ještě vytvářet allomanty, tak byste potřebovali někoho, kdo už je mistborn a zároveň plný feruchem.“

„To máte pravdu,“ poznamenal VenDell.

„A kdy se naposledy narodil nějaký plný feruchem?“

„To už je opravdu hodně dávno,“ přisvědčil VenDell. „Ale člověk se na tohle nemusí narodit jako feruchem.“

Wax se zarazil a potom se podíval na Marasi. Přikývla. Přešel místnost až k dřevěnému obložení, za nímž se ve zdi ukrýval jeho sejf. Navolil kombinaci, otevřel ho a vyndal knihu, kterou mu poslal Trnook. Otočil se a zvedl ji. „Hemalurgie? Soulad ji nemá rád. Četl jsem, co o ní napsal Pán Mistborn.“

„Ano,“ přisvědčil VenDell. „Hemalurgie je... problematická.“

„Ale my bychom bez ní neexistovali,“ poznamenal MeLan. „Ona to není sranda, když to domyslíte. Abychom mohli přijít k rozumu, museli umřít lidi.“

„Vytvářet nové bodce je hodně špinavá práce,“ přisvědčil VenDell. „Nemáme nejmenší úmysl to dělat proto, abychom mohli experimentovat s identitou. A tak jenom čekáme. Nový

feruchem se dřív nebo později musí narodit – zvlášť když se terrisská elita tolik snaží zachovat své rodové linie v co nejčistší podobě. Bohužel naši... shovívavost zdaleka nesdílejí všichni... Někteří se usilovně snaží vydedukovat, jak tohle funguje, a už jsou docela blízko.“

Strýc, pomyslel si Wax a sklopil oči ke knize, kterou držel v ruce. Pokud ví, tak Edwarn – ten, kterému přezdívaly Smokas – se snaží odchovat allomanty. Co by udělal s hemalurgií, kdyby tohle věděl?

„Musíme získat náskok před těmi, kdo by tohle mohli zneužít,“ pokračoval VenDell. „Potřebujeme experimentovat a přijít na to, jak jinak by ještě fungovaly feruchemické zásobárny bez identity.“

„To bude ale nebezpečné,“ namítl Wax. „Míchat tyhle schopnosti je velmi nebezpečné.“

„Říká twinborn,“ poznamenala MeLaan.

„Já jsem v pohodě,“ namítl Wax a podíval se na ni. „Moje schopnosti se nedají kombinovat – vůči ostatním kovům jsou inertní.“

„Nemusí být slučitelné,“ odpověděl VenDell, „ale i tak je to něco úžasného, Lorde Waxiliáne. Jakékoliv spojení allomancie s feruchemií má nepředvídané důsledky.“

„Proč jen já mám pořád nutkání vás praštit do nosu,“ poznamenal Wax, „když zrovna říkáte užitečné věci?“

„Na to zatím nikdo z nás nepřišel,“ odpověděla MeLaan a kývla na Wayna, aby jí hodil ořech. „Jedna z dosud nevysvětlených záhad kosmíru.“

„Ale, ale, Lorde Ladriane,“ poznamenal VenDell a natáhl k němu ruce. „Takhle mluvíte s osobou, která nosí ruce vašeho předka?“

„Ruce...? To myslíte obrazně?“ zeptal se nechápavě Wax.

„Ale kdepak,“ odpověděl VenDell. „Breeze mi dovolil, že si je můžu vzít, až umře. Vynikající metakarpály. Nosím je jen při zvláštních příležitostech.“

Wax chvíli stál mlčky, držel v ruce knihu a snažil se strávit, co mu kandra právě sdělila. Jeho předek, Lord Ladrian První, Poradce Boží... dal tomuhle stvoření svoje ruce.

Takže si vlastně svým způsobem Wax potřásl pravicí s Brezovou mrtvolou. Díval se upřeně do své sklenice. Překvapilo ho, že je prázdná, a tak si došel nalít další whisky.

„To byla opravdu poučná lekce,“ poznamenala Marasi. „Ale promiňte, Vaše svatosti, ještě jste mi stále neřekl, co ode mě chcete.“

VenDell vyměnil obraz na zdi. Na novém obraze byl muž s dlouhými vlasy a holou hrudí. Přes záda měl přehozený plášť, který za ním vlál do ztracena. Ruce založené před hrudníkem měl plné složitých náramků zdobených zvláštními vzory. Wax znal tuhle ikonografii, i když konkrétní obrázek si neuvědomoval. Rashek. První císař.

Pán Vládce.

„Co víte o Poutech dědictví, slečno Colmsová?“ zeptal se VenDell.

„Feruchemické zásobárny Pána Vládce,“ pokrčila rameny Marasi. „Objekt z mytologie, jako třeba nože Lady Vin, nebo Harpuna z fontán.“

„Pokud víme,“ pokračoval VenDell, „tak sílu Pramene povýšení dostali čtyři lidé. Rashek, Hrdina z Hathsinu, Následnice a Pán Soulad. Ten Povýšením získal přesnou a hlubokou znalost metalických umění. Je tedy logické, že přesně totéž získal před ním Pán Vládce. Porozuměl identitě a feruchemickým schopnostem a poznal skryté kovy. Víme přece, že dal aluminium inkvizitorům.“

VenDell vyměnil obraz za další. Byl to detail kovových náramků. „Je zvláštní, že nikdo neví, co se vlastně s Pouty dědictví stalo, když Pán Vládce padl. TenSoon ještě tehdy nebyl s Následnicí, a i když se dušuje, že o nich slyšel zmínky, díry v paměti ho připravily o přesnější informace, kdy a kde to bylo.“

Pouta dědictví zahaluje rozsáhlá mytologie. Najdete o nich mýty už z doby před katacendrem a zrovna tak je můžete slyšet za chvíli v hospodě za rohem, kde si je někdo na místě vymyslí prostě proto, aby vás pobavil. Všechny ale mají společnou jednu věc – když držíte v ruce Pouta dědictví Pána Vládce, získáte údajně jeho schopnosti.“

„To jsou povídačky,“ poznamenal Wax. „Lidi si to vybájili, protože by se jim to tak líbilo. Ale to nic neznamená.“

„Ne? Přestože folklor přisuzuje Poutům přesně tu schopnost, kterou věda právě potvrdila jako možnou?“

„Náhoda,“ namítl Wax. „Prostě to, že něco mohl vytvořit, hned neznamená, že to skutečně vytvořil. I když si myslíte, že identita funguje tak, jak jste to popsal, neznamená to, že to tak skutečně je, že se nemýlíte. Kromě toho by se Pouta musela zničit, když Soulad přetvořil svět. A to ani nebereme v úvahu skutečnost, že by Pán Vládce vytvořil zbraň, kterou by potom mohl použít někdo jiný proti němu.“

VenDell cvakl knoflíkem na přístroji. Na zdi se objevil další obraz. Tentokrát to byl obraz nástěnné malby. Zachycovala místnost se zkoseným kuželovitým pódiem uprostřed. Na podstavci na pódiu ležely dva náramky z jemně opracovaného krouceného kovu tvarovaného do spirál.

Pouhá nástěnná malba. I tak však vypadala, jako by zachycovala Pouta dědictví.

„Co to je?“ zeptala se Marasi.

„Tenhle obrázek pořídil jeden z našich bratrů,“ řekla MeLan a napřímila se na židli. „Kandra jménem ReLuur.“

„Pouta dědictví ho fascinovala,“ dodal VenDell. „Strávil poslední dvě století jejich stopováním. Nedávno se vrátil do Elendelu s kamerou a těmihle obrázky.“ VenDell znovu cvakl a ukázal další obraz, velké kovové plato zasazené do zdi, se zvláštním nápisem.

Wax přimhouřil oči. „Ten jazyk neznám.“

„Ten nezná nikdo,“ odpověděl VenDell. „Nepodobá se terisťtině ani staroříšskému jazyku, ničemu. Dokonce ani starým jazykům v Souladových záznamech.“

Waxe zamrazilo. Výklad s obrazy pokračoval. Další záběr na to zvláštní písmo. Socha s dlouhým kopím připomínající Pána Vládce. Vypadala jako pokrytá jinovatkou. Další záběr na nástěnnou malbu, detailnější, zachycující náramky spletené z mnoha různých kovů. Nebyly to náramky pro feringa, jako byl Wax, ale náramky pro plného feruchema.

Jistě, je to jenom freska. Ale přece vypadala přesvědčivě.